

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/10/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420010566
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Bugeľ
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8420010566.5

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Bugeľa a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL. M., MBA, na nverejnóm zasadnutí konanom dňa 28.05.2025, v trestnej veci proti obž. A. B., pre prečin nebezpečného vyhrážania sa podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Poprad, sp. zn. KK-9T/131/2020-482 zo dňa 27. januára 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e v napadnutom rozsudku výrok, ktorým bolo obžalovanému uložené ochranné opatrenie - zhabanie vecí podľa § 83 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, oslobodil obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. XXX/XX, D. E., F. B. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Kežmarok č. Pv 420/20/7703-30 zo dňa 03.11.2020, ktorá bola dňa 04.11.2020 doručená Okresnému súdu Kežmarok a pôvodne bola vedená pod spisovou značkou 9T/131/2020, trestný spis je od 01.06.2023 vedený na Okresnom súde Poprad pod spisovou značkou KK-9T/131/2020, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a/, písmeno b/ Trestného zákona v znení účinnom do 05.08.2024 (ďalej len Trestný zákon) s poukazom na § 138 písmeno a/ Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona, ktorým sa mal inému vyhrážať smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a mal spáchať taký čin závažnejším spôsobom konania – so zbraňou a na chránenej osobe – blízkej osobe, ktorého sa mal podľa obžaloby dopustiť na tom skutkovom základe, že dňa 10.08.2020 v čase okolo 21.30 hod., v byte na ulici G. H. XXXX/X I. B., po predchádzajúcich vzájomných partnerských konfliktoch a vulgárnych nadávkach, pristúpil odzadu k poškodenej bývalej družke J. G., svojou ľavou rukou chytil jej ľavú ruku a v pravej ruke držal nôž o dĺžke cca 25 cm, vulgárne jej nadával a vykrikoval, že ju zabije, na čo sa mu poškodená J. G. v obave o svoj život vytrhla a utekala na balkón, kde kričala na susedov o pomoc, žiadala ich, aby privolali políciu, počas toho sa obžalovaný snažil dostať ku nej na balkón a keď sa mu to nepodarilo, z bytu odišiel preč na neznáme miesto, čím týmto konaním vzbudil u poškodenej J. G. obavu o jej život a zdravie.

Podľa § 83 odsek 1 písmeno e/ Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, z dôvodu verejného záujmu súd ukladá ochranné opatrenie – zhabanie vecí

- 1 ks kuchynský nôž o dĺžke čepele 13 cm 1/5 flex s emblémom v kruhu F. DICK, Made in Germany (vecná stopa č. 1 zaistená pri obhliadke miesta činu dňa 11.08.2020),
- 1 ks orezávací nôž sivo –červenej farby o veľkosti 18 cm s vysunutou časťou (vecná stopa č. 2 zaistená pri obhliadke miesta činu dňa 11.08.2020),
- 1 ks spray značky Dupli – color žltej farby (vecná stopa č. 3 zaistená pri obhliadke miesta činu dňa 11.08.2020).

Podľa § 83 odsek 2 Trestného zákona, vlastníkom zhabaných vecí sa stáva štát.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku do zápisnice o hlavnom pojednávaní zahlásil odvolanie okresný prokurátor. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že prokurátor okresnej prokuratúry v Kežmarku podal dňa 03.11.2020 pod sp. zn. Pv 420/20/7703-30 obžalobu na obvineného A. B. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona.

Trestnej činnosti sa obvinený A. B. dopustil na tom skutkovom základe, že 10.08.2020 v čase okolo 21.30 hod., v byte na ulici G. H. XXXX/X I. B., po predchádzajúcich vzájomných partnerských konfliktoch a vulgárnych nadávkach, pristúpil odzadu k poškodenej bývalej družke J. G., svojou ľavou rukou chytil jej ľavú ruku a v pravej ruke držal nôž o dĺžke cca 25 cm, vulgárne jej nadával a vykrikoval, že ju zabije, na čo sa mu poškodená J. G. v obave o svoj život vytrhla a utekala na balkón, kde kričala na susedov o pomoc, žiadala ich, aby privolali políciu, počas toho sa obžalovaný snažil dostať ku nej na balkón a keď sa mu to nepodarilo, z bytu odišiel preč na neznáme miesto, čím týmto konaním vzbudil u poškodenej J. G. obavu o jej život a zdravie.

Okresný súd v Kežmarku po vykonanom dokazovaní v zmysle zrušujúceho uznesenia nadriadeného súdu, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.1.2025 rozhodol rozsudkom, ktorým podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku obžalovaného A. B. oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Kežmarok sp. zn. Pv 420/20/7703 zo dňa 3.11.2020 pre skutok a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, pretože skutok nie je trestným činom.

Na rozdiel od prvotného rozsudku vyhláseného na hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.1.2023, ktorým súd jednak podľa výsledkov vykonávaného dokazovania na hlavnom pojednávaní upravil skutkovú vetu vypustením použitia noža, vypustením vyhrážok zabitím, ako aj zmenil právnu kvalifikáciu skutku, v rozsudku vyhlásenom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.1.2025 sa súd už uspokojil s pôvodnou skutkovou vetou tak, ako bola uvedená v podanej obžalobe, ako aj prevzal právnu kvalifikáciu skutku tak, ako bola uvedená v obžalobe.

S rozsudkom Okresného súdu v Poprade o oslobodení obžalovaného A. B. z dôvodu, že skutok nie je trestným činom, nie je možné v žiadnom prípade súhlasiť a nie je možné považovať toto rozhodnutie za rozhodnutie zákonné spravodlivé.

V kontexte celého dokazovania spoločne vykonaného v rámci prípravného konania v konaní pred súdom je potrebné minimálne vziať o úvahy, že trestné stíhanie bolo začaté na základe trestného oznámenia poškodenej J. G. zo dňa 10.8.2020, ktoré je potrebné pokladať za relevantný listinný dôkaz v tomto trestnom konaní a v ktorom poškodená po náležitom poučení uviedla okrem iného, že A. B. v ruke držal nôž z čepeľou 25 cm, zaútočil na ňu zozadu, chytil ju ľavou rukou, ona sa snažila vytrhnúť, pretože nad ňou mával nožom a kričal, že ju zabije, že je kurva, ako si dovolila volať jeho manželke. Podľa úradného záznamu o obmedzení osobnej slobody A. B. hliadka polície bola vyslaná na miesto činu z dôvodu, že preveroval a oznámenie poškodenej J. G. na linku 158, že priateľ A. B. ju ohrozoval nožom. Poškodená J. G. v prípravnom konaní vo svojej výpovedi uviedla, že obžalovaný jej nadával vulgárne a v ten deň sa jej vyhrážal až do nejakej ôsmej hodiny..., ďalej uviedla, že po vstupe do bytu videla nad sebou kuchynský nôž a kričal, že ju zabije, lebo nemala právo volať jeho žene. Na otázku, či bol v tom čase oproti nej čelne, uviedla, že áno, ona ho videla aj s tým nožom v ruke nad ňou. O použitom násilí voči poškodenej svedčia fotografie poškodenej so zadokumentovanými krvnými podliatinami na jej rukách a nohách, ktoré korešpondujú s priebehom skutku tak, ako ho poškodená J. G. popísala. Taktiež je potrebné vziať do úvahy, že uznesením Okresného súdu v Kežmarku, sp. zn. 7Tp/2020 zo dňa 13.8.2020 bol obvinený A. B. vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, teda bezprostredne po spáchaní skutku, s poukazom na nebezpečnosť a spoločenskú závažnosť jeho konania, ktoré podľa napadnutého rozsudku už v súčasnej dobe nie je trestným činom, pričom už samotný súd zhladal bezprostredne po spáchaní skutku dôvody pre jeho väzobné stíhanie.

Pri hodnotení vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní je potrebné prihliadať najmä výpoveď poškodenej J. G., ktorá aj napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní čiastočne s odstupom času zmenila svoju výpoveď z prípravného konania v tom, že nevie, čo kričal obžalovaný a nevie či mal v ruke nôž,

na hlavnom pojednávaní na otázku prokurátorka, či kričala susedom z balkóna, že ju chce obžalovaný zabiť, uviedla áno. V byte nekričala, kričala na balkóne a to, aby volali políciu, že je tam nôž. Zároveň vo vzťahu k prítomnosti nožov uviedla, že keď tam prišli policajti, jeden nôž bol na zemi, druhý nôž bol v drese. Ona už nevie povedať na 100 percent, či mal niečo v ruke, keď ju jednou rukou držal, ona si tú celú situáciu vykreslila najhoršie. Videla tam orezávak, ktorý bol na zemi a nožík. Nožík neviem, možno ho mal aj v ruke a potom ho pustil, nebolo jej všetko jedno, keď videla tržné rezy na gauči a ďalšie poškodenie zariadenia bytu. Ona v hlave mala to tak, že tam nôž bol.

Relevantný dôkaz podporujúci priebeh skutku tak, ako je uvedený v obžalobe, je výpoveď priameho svedka G. D., ktorý v prípravnom konaní vypovedal, že bolo počuť veľký krik, poškodená vybehla na balkón a kričala: „volajte políciu on ma chce zarezať“ alebo niečo v tom, že ju chce zarezať nožom. Svedok G. D. na hlavnom pojednávaní zhodne tak vypovedal a uviedol, že keďže je bytový dôverník, obžalovaného pozná, obžalovaný vchádzal do bytovky a pýtal sa ho, či je pani G. doma, on mu povedal, že nie je, že vyšla pred chvíľou von. Tak sa obžalovaný vrátil k svojmu autu, niečo si z neho vzal a šiel dnu do vchodu. Za pár minút sa vracala p. G., pozdravila sa jemu i manželke, usmiala sa a šla hore a po chvíli vybehla na balkón a kričala, aby volali políciu, niečo v tom zmysle, že jej chce ublížiť alebo ju zabiť. On šiel preto výťahom do svojho bytu po mobilný telefón, ale telefón mu spadol a rozbil sa, preto volal mestskú políciu z manželkinho telefónu, že pani volá o pomoc, oni mu povedali, nech volá štátnu políciu. On nevie čo sa dialo medzi poškodenou a obžalovaným, lebo kým zišiel dole, obžalovaný už pred bytovkou nebol. Vie, že sedel s jeho manželkou dole, ale potom už tam nesesedel, bola tam iba poškodená ktorá si sadla na schody a ktorej podal telefón, aby policajtom vysvetlila, čo sa deje. On nevie, čo sa v byte stalo, ale vie, že poškodená celá rozrušená kričala, aby volal políciu, čo aj urobil. Poškodená bola rozrušená, mala obrovský strach, kričala a vrieskala. Na otázku, čo poškodená kričala, uviedol, že kričala „volajte políciu, chce ma zabiť“. Dokonca uviedol, že on bol rozrušený viac ako ona. Zhodne s ním vypovedala aj jeho manželka F. D., ktorá ako priamy svedok uviedla, že k bytovke prišiel pán, mal v ruke tableť, šiel k zvončekom a zazvonil, pýtal sa ich, či je Eva doma, potom sa vrátil do auta, za chvíľu šiel znova, už nezvonil a šiel do bytu. Oni sedeli stále s mužom na lavičke. Naraz bolo počuť krik, ako niekto kričí vonku, pomoc pomoc, chce ma zabiť nožom, pomôžte mi. Ona bola na balkóne na prvom poschodí, ona s ňou rozprávala, pýtala sa, či sa k nej nedostane, ona že nie, nedostane, ale nemá telefón, nič, aby zavolala políciu, tak poslal muža hore do bytu po mobil. Ako muž odišiel, prišiel ten pán, ona sa ho nič nepýtala, celý sa triasol, povedal jej, že má iného, že za ňou chodia každý večer iní, potom odišiel. Dodala, že keď sedel s ňou na lavičke, tak komunikoval s poškodenou na balkóne, ktorá mu kričala, že ju chcel zabiť s nožom a žiadala obžalovaného tableť.

Prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona sa páchatel dopúšťa keď sa inému vyhráža smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Prejav vzniknutej obavy je potrebné hodnotiť individuálne podľa okolností konkrétneho prípadu. Následkom tohto prečinu je pôsobenie samotnej vyhrážky, ktorá je vážne mienená, avšak nie z hľadiska úmyslu jej naplnenia, ale z hľadiska úmyslu jej vyslovenia, teda že ju páchatel skutku chcel vysloviť a mal spôsobiť voči osobe poškodenej ako vyhrážka. Zároveň pôsobenie vyhrážky ako následok musí byť taký, že je spôsobilý vzbudiť dôvodnú obavu z naplnenia tejto vyhrážky, resp. niektorej jej varianty. V tejto skutkovej podstate je obligatórnou zložkou objektívnej stránky aj spôsob spáchania trestného činu, ktorý musí byť taký, aby z neho vyplynul obligatórny následok, a to možnosť vzbudenia dôvodnej obavy alebo vznik dôvodnej obavy. To akým spôsobom obžalovaný vyhrážky predniesol, bolo v danom momente spôsobilé vzbudiť u poškodenej J. G. strach a obavu o jej život a zdravie. Naproti tomu nejde o vyhrážku, ktorá je spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu z jej naplnenia, najmä ak je vyhrážka povedaná takým spôsobom, že je pravdepodobné, že ju vyhrážajúca sa osoba naplní, pretože buď na to nemá predpoklady alebo samotná intenzita vyhrážky je slabá, resp. nie je úplne myslená vážne, čo v danom prípade z konania obžalovaného A. B. zjavne nevyplýva. O vyhrážku tiež nejde v prípade, ak páchatel v bežnom hneve alebo v inej bežnej komunikácii použije z hľadiska slovného výkladu vyhrážku, avšak z celého kontextu je jasné, že človek tento prejav nemyslel tak, že by ho chcel realizovať, ani tak, že by chcel v adresátoch tohto prejavu vyvolať skutočnú obavu z možnosti realizácie tejto vyhrážky. Ani okolnosti tohto typu v danom prípade nenastali. Potom pri posudzovaní vyhrážky smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom je dôležité posudzovať prednesenú vyhrážku v kontexte celej vzniknutej situácie, v danom konkrétnom prípade demonštratívne rezanie kusov nábytku a ničenie zariadenia bytu, teda konanie páchatela, ktoré predchádzalo samotnému vyhrážaniu sa poškodenej a zjavne malo toto poškodenie zariadenie domácnosti zvýšiť a zosilniť u nej obavu z naplnenia vyhrážok. Taktiež je potrebné vziať do úvahy, aké konkrétne vyhrážky páchatel použil, ako sa pritom celkovo správal, aký predmet mal v ruke počas vyhrážok a akým spôsobom naznačoval úmysel uskutočniť

svoju hrozbu. Tieto okolnosti, a teda vyhrážky zabitím, za použitia noža, vykonaným dokazovaním boli dostatočným spôsobom preukázané. Ak by aj použitie noža nebolo vzaté do úvahy, vykonané dokazovanie preukázalo, že prednesené vyhrážky boli spôsobilé byť spôsobilými vyhrážkami, v zmysle skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania.

Pri aplikácii zásady hodnotenia dôkazov jednotlivo i v súhrne, a teda hodnotenia celého kontextu dokazovania je zrejmé, že súd vykonané dokazovanie hodnotil jednostranne, predovšetkým na prospech obžalovanej osoby. Obdobne tak dôkazy, ich vykonanie a priebeh dokazovania súd viedol viacmenej jednostranne, predovšetkým v prospech obžalovanej osoby. V rámci dokazovania vykonaného na súde sa súd venoval právne a skutkovo nerelevantným okolnostiam a skutočnostiam, vykonával dôkazy nad rámec potrebného zisťovania skutkového stavu, nad rámec potrebného rozsahu dokazovania sa súd venoval zisťovaniu stavu poškodenej pred skutkom, po skutku a jej stavu v čase vykonávaného dokazovania, v smere preukazovať, berúc do úvahy odstup času, že poškodená nemal obavu o svoj život a zdravie v takom rozsahu, ako to vyplýva z dikcie skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania.

Ako rozporuplný je možné vyhodnotiť závery súdu, keď v odôvodnení uvádza vo vzťahu k vyhrážkam s nožom v ruke, pri ktorých súd konštatuje, že nevie s dostatočnou mierou istoty vylúčiť pravdivosť tvrdenia obžalovaného vo vzťahu k použitiu noža, a teda že nôž v ruke nemal. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že obžalovaný počas vyhrážok mal v ruke kuchynský nôž, držal ho v čase vyhrážok v smere k poškodenej a vzbudil u nej stav a obavu o jej život a zdravie, čoho následkom bol jej útek na balkón a krik na susedov, že ju chce zabiť a žiadosť o privolanie polície. Prítomnosť kuchynského noža na mieste činu preukazuje aj vykonaná ohliadka miesta činu s fotodokumentáciou.

Výpovede tak poškodenej J. G. ako aj výpovede dvoch priamych svedkov, teda bez pochyb preukazujú, že obžalovaný A. B. sa skutku, pre ktorý je trestne stíhaný, dopustil tak, ako je to uvedené v obžalobnom návrhu, a teda nožom v ruke sa vyhrážal poškodenej J. G., že ju zabije, čím naplnil všetky objektívne a subjektívne zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Trestného zákona – spáchania skutku so zbraňou, ako aj voči osobe blízkej v zmysle § 139 ods. 1, písm. c/ Trestného zákona. Zo správania sa poškodenej J. G. je obdobne tak nepochybné, že u nej vznikla z titulu konania obžalovaného dôvodná obava o jej život a zdravie, čo sa prejavilo bezprostredne po spáchaní skutku a vyplýva zo správania poškodenej, ktoré popísal a jednak ona sama, a teda že jej nebolo všetko jedno, keď tam bol prítomný nôž, ako aj uvedené skutočnosti popísali zreteľne svedkovia Sivaničovci, akým spôsobom vyjadrila svoju obavu o svoj život a uviedli doslovne, čo kričala. Z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu a preukázateľnosti jej naplnenia v konaní obžalovaného A. B. je potrebné uviesť skutočnosť, že to čo uviedla poškodená opakovane viackrát, a teda že telefonovala manželke obžalovaného ohľadom okolností ich vzájomného vzťahu, je možné vyhodnotiť ako jasný a zreteľný motív konania obžalovaného v rámci naplnenia subjektívnej stránky trestného činu.

V nadväznosti na oslobodzujúci výrok rozsudku súd rozporuplne rozhodol podľa § 83 ods. 1, písm. e/ Trestného poriadku o veciach doličných, a teda rozhodol o zhabaní vecných dôkazov – kuchynského noža, orezávacieho noža a farebného spreja. Ak skutok nie je trestným činom v čom spočíva verejný záujem na zhabaní týchto vecí, zrejmé nie je.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam preto nie je možné súhlasiť s rozsudkom Okresného súdu v Poprade, ktorým súd obžalovaného A. B. oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Rozhodnutie súdu nie je možné považovať za zákonné a spravodlivé, preto navrhujem, aby Krajský súd v Prešove rozsudok Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 9T/131/2020 zo dňa 27.1.2025 zrušil a vrátil vec Okresnému súdu Kežmarok, aby aj tento súd v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol eventuálne aby Krajský súd v Prešove rozhodol na podklade vykonaného dokazovania sám.

K tomuto odvolaniu podal vyjadrenie prostredníctvom svojho obhajcu aj obžalovaný, v ktorom uviedol, že za dôkazného stavu, ktorý nastal po doplnení dokazovania po ostatnom rozhodnutí odvolacieho súdu mal prokurátor ustúpiť od obžaloby podľa § 239 ods. 2 Tr. poriadku. Zásada oficiality neznamená pre orgány činné v trestnom konaní len povinnosť stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedeli, ale aj povinnosť zastaviť trestné stíhanie / ustúpiť od obžaloby v prípadoch, kedy vykonané dokazovanie nepreukáže, že došlo k spáchaní trestného činu.

Kým voči obžalovanému sa zásada oficiality uplatňuje „ad absurdum“ (bez ohľadu na dôkaznú situáciu), na strane poškodenej sa táto zásada z neznámych dôvodov neuplatňuje vôbec. Počas toho konania sa poškodená priznala k spáchaniu troch odlišných trestných činov - ohrozenie pod vplyvom návykovej látky, poškodzovanie cudzej veci a marenie spravodlivosti. Každý z týchto trestných činov je zadokumentovaný v súdnom spise, dva z nich dokonca aj na videozázname. OČTK však ani v jednom z týchto prípadov nezačali trestné stíhanie z úradnej povinnosti, hoci o všetkých týchto skutkoch preukázateľne vedia.

Čo sa týka veci samej, po ostatnom rozhodnutí odvolacieho súdu bolo doplnené dokazovanie opätovným výsluchom poškodenej. Išlo v poradí už o jej štvrtý výsluch od začiatku trestného konania. Súd súčasne (na návrh prokurátora) vykonal doplňujúce znalecké dokazovanie z odvetvia klinickej psychológie. Žiadne iné dôkazy žiadna z procesných strán nenavrhol a nevyplývali ani z rozhodnutia odvolacieho súdu. Z logiky veci ani žiadne iné dôkazy neprichádzajú do úvahy.

Poškodená počas svojho štvrtého výsluchu v celom rozsahu poprela všetky pôvodné tvrdenia, ktoré tvorili skutkovú podstatu trestného činu nebezpečného vyhrážania, ktorá je predmetom obžaloby. Uviedla, že obžalovaný nemal v ruke nôž, uviedla, že sa jej nevyhrážal zabitím, uviedla, že obžalovaný ju za ruku držal len niekoľko sekúnd a že v pohybe nebola obmedzená, uviedla, že modriny sa jej tvoria aj z minimálne tlaku na telo, uviedla, že obžalovaný sa na balkón nedobíjal silou a tiež to, že na susedov kričala, že je obžalovaný ide zabiť, lebo bola v amoku. Súčasne v celom rozsahu priznala, že pred incidentom požila alkohol, viedla motorové vozidlo obžalovaného, narážala s ním do zvodidiel, volala jeho manželke a hodila kľúče od vozidla do kanála. Uviedla tiež, že vedela, že obžalovaný sa nachádza v byte a že nemala strach do tohto bytu vojsť.

Doplnením znaleckého posudku bolo konštatované skresľovanie reality vplyvom emocionálneho prežívania, veľký afektívny náboj, odbrzdenosť správania, prevaha hnevu and strachom, uvedomovanie si následkom svojho správania vo vzťahu k obžalovanému v čase, keď vstupovala do bytu.

Dôkazná situácia po doplnení dokazovania nie je teda z pohľadu obžaloby slabá, ale žiadna. V aktuálnom procesnom štádiu neexistuje žiadny dôkaz o tom, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby sa stal. Za tejto situácie nie je možné vyhlásiť odsudzujúci rozsudok.

Svedecké výpovede manželov D., na ktoré sa obžaloba odvoláva, vinu obžalovaného nijako nepreukazujú. Tieto výpovede sú v celom rozsahu pravdivé a obžalovaný ich od začiatku trestného stíhania plne podporuje, lebo reálne vypovedajú o tom, čo sa v skutočnosti stalo. Súčasne sú v plnom rozsahu aj v súlade s výpoveďou poškodenej. (Presnejšie so všetkými štyrmi výpoveďami poškodenej.) Títo svedkovia svedčia, že poškodená vedela, že sa obžalovaný nachádza v byte ešte predtým, než do neho vstúpila. Súčasne svedčia, že poškodená po čase vybehla na balkón bytu a začala kričať, že majú volať políciu a že ju obžalovaný chce zabiť.

To, či sa tak skutočne aj stalo, však svedkovia nevideli. Svedkovia videli a počuli len reakciu poškodenej, ktorá stála sama na balkóne v stave úplného amoku, čo neskôr potvrdila aj ona sama a čo bolo potvrdené aj doplnením znaleckého posudku.

V procesnej teórii ide o tzv. hearsay evidence, kedy svedok nevypovedá o tom, že vlastnými zmyslami vnímal spáchanie určitého skutku, ale vypovedá o tom, že sa o jeho spáchaní dozvedel od inej osoby. Takýto dôkaz, najmä ak stojí úplne osamotený, nemôže postačovať na prijatie záveru, že daný skutok sa preukázateľne stal. A to predovšetkým nie za situácie, keď osoba, od ktorej sa svedok dozvedel, že malo dôjsť k spáchaniu skutku, má osobitný preukázateľný motív poškodiť osobu, ktorá sa mala daného skutku dopustiť. Na základe uvedeného obhajoba žiada, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol.

Na základe podaného odvolania okresného prokurátora preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie

okresného prokurátora je čiastočne dôvodné, nie však vo vzťahu k vine, avšak vo vzťahu k ochrannému opatreniu.

Okresný súd rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby okresného prokurátora odôvodnil tým, že prokurátor okresnej prokuratúry Kežmarok podal na tunajší súd dňa 04.11.2020 obžalobu číslo Pv 420/20/7703-30 zo dňa 03.11.2020 na obvineného A. B. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a/, písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a/ Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona v znení skutkovej vety a právnej vety tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto oslobodzujúceho rozsudku.

Krajský súd v Prešove uznesením číslo konania 1To/11/2023-400 zo dňa 11.10.2023, právoplatným dňa 11.10.2023, podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/ Trestného poriadku zrušil na základe odvolania obžalovaného a prokurátora rozsudok Okresného súdu Kežmarok číslo konania 9T/131/2020-318 zo dňa 17.01.2022 v celom rozsahu, ktorým súd prvého stupňa uznal vinu obžalovaného, pri čiastočnej úprave skutku a zmene právnej kvalifikácie, z prečinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1 Trestného zákona. Krajský súd podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku súčasne vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol s odôvodnením, že rozhodnutie okresného súdu bolo predčasné, okresný súd musí doplniť dokazovanie v rozhodnutí naznačenom rozsahu a po dôslednom vyhodnotení dôkazov ustáliť skutkový stav a právnu kvalifikáciu.

Krajský súd poukázal na to, že boli jednoznačné pochybnosti o tom, či obžalovaný pri konflikte v byte poškodenej sa jej mal vyhrážať zabitím a mal pri tejto vyhrážke použiť aj nôž. Krajský súd uložil okresnému súdu opätovne vypočuť svedkyňu poškodenú podrobne k skutočnostiam z kritického dňa a vo večerných hodinách, teda k poškodeniu motorového vozidla obžalovaného, k jej psychickému stavu v daný deň a večer, keď sa od susedov dozvedela o prítomnosti obžalovaného v jej byte, keď uvidela byt a keď ju mal následne obžalovaný chytiť, či sa jej obžalovaný vyhrážal zabitím a či pri tom mal v ruke nôž a ako dlho trval konflikt v byte, na balkóne až po odchod obžalovaného z bytu. Ďalej poškodená mala byť vypočutá k tomu, v akom psychickom stave bola pri podávaní trestného oznámenia dňa 10.08.2020 o 22.50 hod., pri výpovedi dňa 19.08.2020, prečo dňa 11.08.2020 odmietla vypovedať, ako vypovedala dňa 03.09.2020 a prečo nedala súhlas poškodeného pre prečin porušovania domovej slobody a prečin poškodzovania cudzej veci a ako dlho trvalo držanie poškodenej obžalovaným a akú silu potrebovala na vytrhnutie sa z tohto zovretia. Ďalej odvolací súd uložil súdu prvého stupňa vypočuť znalkyňu psychologičku PhDr. Ľubicu Onderušovú k psychickému rozpoloženiu poškodenej pri podávaní trestného oznámenia a pri jej následných výpovediach. Povinnosťou okresného súdu malo byť aj hodnotenie samotného konania obžalovaného, ktorý v odvolacom konaní uvádzal, že nebol rozčúlený a nekonal v afekte. Krajský súd poukázal na to, že nie je obvyklé, aby niekto bez povolenia majiteľa bytu vošiel do tohto bytu, poškodil a znehodnotil nábytok a následne napadol majiteľku bytu v kľudnom stave za účelom jej vytknúť, aby si neublížila na zdraví.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 28.06.2021 vyhlásil, že je nevinný a zotrval na výpovedi z prípravného konania zo dňa 11.08.2020 s tým, že vypovedal, že dňa 10.08.2020 vo večerných hodinách bol v byte poškodenej najprv sám, a keď vošla do bytu poškodená, tak pri vchodových dverách stojac vo vstupnej chodbe jej povedal, že „pod sem, ty kurva, čo vystrájaš“, čím myslel, či sa chce zabiť na aute, schmatol ju za ľavú ruku v oblasti ramena a pustil ju, keď začala kričať. Vtedy poškodená vybehla na balkón, išiel za ňou, chcel ju upokojiť a keď potiahol kľučku na balkónových dverách, tá mu ostala v ruke. Na balkón sa mu nepodarilo dostať, tak vzal tablet, ktorý mu patril, chcel zistiť, s kým si píše poškodená a sadol si pred bytovku na lavičku. Poškodená hystericky kričala z balkóna. Potom na aute odišiel preč a neskôr mu volala polícia, kde sa aj sám prihlásil, mysliac, že bude len vypočutý. Obžalovaný ďalej vypovedal, že v ten deň prišiel do bytu poškodenej, aby mu dala kľúče od jeho auta a tiež s úmyslom poškodiť veci, ktoré do bytu kúpil poškodenej, čo aj urobil sprejom (vecná stopa číslo 3), kuchynským nožom (vecná stopa číslo 1) a rozbitím vecí. Do bytu doniesol orezávací nôž (stopa číslo 2), ktorý mu vypadol a nevedel ho nájsť, preto na rozrezanie gauča vzal nôž z kuchyne, dal ho naspäť do kuchynského drezu a vrátil sa do obývačky rozbiť kanvicu a zrkadlo.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 30.01.2023 vypovedal, že v deň stíhaného skutku mali s poškodenou hádky a nezhody od obeda. Keď vstúpil do bytu i počas ničenia svojho nábytku, ktorým zariadil byt, bol nahnevaný, nekonal v afekte. Chcel odísť, bol na odchode z bytu, poškodenú ani nechcel

stretnúť. Mal dôvod byť nahnevaný, nevie, ako má opísať, čo prežíval. Rozčúlený nebol. Nepamätá si, ako sa vyjadril k svojmu psychickému rozpoloženiu pred odvolacím súdom. Keď poškodená vošla do bytu, v chodbe ju impulzívne chytil za ruku, za ľavé rameno, nevie, akou silou. Nelomcoval ňou. Nevytáčal ju tvárou v tvár, bolo to krátke, asi päť sekúnd. Povedal, či „sa chceš zabiť, ty kurva, na tom aute“. Pred incidentom mu poslala video, ako mu rozbila auto, nadávala mu, volala jeho manželke. Chytil ju za ruku a pustil ju. V ruke nedržel nôž ani iný predmet. Dvere za poškodenou boli otvorené, schmatol ju hneď, ako vošla. Kedykoľvek mohla dverami (vstupnými) odísť. Ak by chcel, zabránil by jej v tom, aby išla na balkón, určite by nemala šancu popri ňom prejsť. Nebránil jej v tom. Balkón chcel otvoriť a ukladiť ju, rúčka mu ostala v ruke. Pred bytovkou si sadol k susedom, bola sama na balkóne a nadávala mu. Nemal nič vypité. Poškodená mala vypité, lebo bola impulzívna. Po predložení fotografie balkónových dverí z obhliadky miesta činu uviedol, že kľučku potiahol, nie vytrhol. Predtým nemali konflikty. Podľa obžalovaného, v ten deň boli vo vzťahu, aj keď sa hádali. Trápil ho celý incident, pociťoval citovú ujmu, mal poškodenú rúčku, bolo to v hneve, nijako jej nechcel ublížiť.

Svedkyňa poškodená J. G., toho času K., bola oznamovateľkou, zápisnica o trestnom oznámení bola spísaná dňa 10.08.2020 od 22,00 hod. do 23,15 hod. na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Kežmarku, kedy vypovedala, že keď vošla do svojho bytu obžalovaný prešiel k nej do chodby, v ruke držal kuchynský nôž a zaútočil na ňu zozadu a to tak, že ju chytil ľavou rukou za jej ľavú ruku, snažila sa mu vytrhnúť, lebo nad ňou mával nožom a kričal, že ju zabije, že je kurva a ako si dovolila volať jeho manželke, čo dookola opakoval. Keď sa mu vytrhla, utiekla na balkón a držala dvere. Snažil sa dvere otvoriť, pričom vytrhol na balkónových dverách kľučku. Keď bola na balkóne, kričala na susedov na lavičke, aby zavolali políciu. Tri týždne pred skutkom ukončila s obžalovaným pomer, ktorý trval asi rok. Preto ho vyzvala, aby jej vrátil kľúče od bytu, čo aj urobil. Nevie, ako sa do bytu dostal. V byte jej zničil nábytok, za ktorý zaplatila 1.400,00 eur, pričom obžalovaný jej ničím prispel. Má z konania obžalovaného strach o svoj život a zdravie, nakoľko nie je pred ním v bezpečí ani v prenajatom byte.

Svedkyňa poškodená v prípravnom konaní dňa 11.08.2020 po zákonných poučeníach odmietla vypovedať z dôvodu, že obvinený je jej bývalý priateľ. Svedkyňa poškodená v prípravnom konaní vypovedala dňa 19.08.2020 usvedčujúco voči obvinenému v zmysle podaného trestného oznámenia. Dňa 03.09.2020 svedkyňa poškodená pri výsluchu do zápisnice nedala súhlas na trestné stíhanie obvineného pre prečin porušovania domovej slobody a prečin poškodzovania cudzej veci.

Svedkyňa poškodená vypovedala na hlavnom pojednávaní dňa 28.06.2021 tak, že v čase skutku bola vystresovaná, nervózna, dostala amok a záchvat. Incident v chodbe trval pár sekúnd, obžalovaný ju chytil za rameno ľavej ruky a ona začala kričať, lebo sa bála, keď videla, že byt nie je v poriadku. Potom sa mu vyšmykla na balkón, obžalovaný sa ku nej chcel dostať, čo sa mu nepodarilo, pretože držala dvere za fajčiarsku poistku. Keď ju obžalovaný držal v chodbe, vie, že sa chcela dostať na balkón, možno aj von z bytu, ale to sa jej nepodarilo, lebo ju držal a asi jej zatarasil cestu von, ona ako jedinou možnosť v tom okamihu videla cestu na balkón. Chodba je široká asi len jeden meter. Z balkóna kričala, aby susedia zavolali políciu, lebo má rozbitý byt. Kričala aj to, že ju chce zabiť, pretože sa strašne bála. Nevie, či obžalovaný v chodbe držal v rukách nejaký predmet. Keď mala amok, tak mala v hlave, že tam bol nôž, ale nevie, či ho nevidela len na zemi. Potom, keď do bytu prišli policajti, tak jeden nôž bol na zemi a jeden v kuchynskom dreze. Obžalovaný jej v chodbe nenadával, to len predtým v správach, ani sa jej nevyhrážal, už nevie, čo presne jej hovoril, ale povedal jej niečo v tom zmysle, že nemá právo volať jeho manželke. Obžalovaný jej spôsobil modrinu na ramene ľavej ruky. Modrinu na stehne pravej nohy si spôsobila úderom do stola. Nevedela uviesť z čoho mala modrinu na predlaktí pravej ruky. Vyjadrila sa, že modriny sa jej robia pomerne často a ľahko. Svedkyňa potvrdila, že pred skutkom požíla alkoholický nápoj.

Svedkyňa poškodená vypovedala na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2024 tak, že v ten deň sa pohádali, chcela ukončiť vzťah s obžalovaným. Obaja to vystupňovali, vyprovokovali sa navzájom. Mala hlúpy nápad, vrátiť mu auto takým štýlom, nedôstojne. Jej psychický stav bol v ten deň dosť biedny. Pred vojdenním do bytu mala nervy, plač, všetko možné. Bezprostredne pred incidentom ani dni pred ním nemala z obžalovaného strach. Keď sa od susedov dozvedela, že je obžalovaný v byte, mala strach, čo bude, vedela, že i ona niečo zlé urobila. Čakala spätnú väzbu od neho. Keď vstúpila do bytu, videla rozrezaný nábytok, zľakla sa. Chytil ju za ľavú ruku v oblasti ramena. Uchopenie bolo pevné, mala pocit, že mal nervy, ale netrvalo to dlho. Šarpala sa, odkedy ju chytil, nebolo jej to príjemné, bola v strese, čo ju čaká. Necítila sa obmedzená vo svojom pohybe. Strach konkrétne z obžalovaného nemala, ani

keď ju chytil za ruku. Za ruku ju držal asi osem sekúnd. Nepamätá si, či kričala alebo niečo vravela v chodbe. Vynadal jej, vadilo jej, že ju urážal, mala k nemu citovú väzbu (poškodenej vstúpili slzy do očí a uviedla, že sa ospravedľuje, ale je citlivejšia). Nevie presne konkretizovať, čo jej povedal obžalovaný v chodbe, ale boli tam nadávky na jej osobu a niečo, že prečo volá jeho manželke, ako si to dovoľuje. Netuší, či mal niečo v rukách, v tom momente sa jej zdalo, že áno, ale bolo to rýchle. Nevie na sto percent povedať, či niečo mal v ruke, keď ju s jednou rukou držal. Celú situáciu si vykreslila najhoršie. Pripustila i tú verziu, že keď ju držal, mohol jej vraviť, že či sa chce zabiť (na aute). Nebolo jej všetko jedno, keď videla tržné rezy na gauči. Chcela ujsť. Na balkón nevidela z chodbičky medzi kuchyňou a chodbou, bol asi dva metre napravo za jej pravým ramenom. Keď ju chytil obžalovaný, dvere boli otvorené. Nevie, prečo išla na balkón a nešla preč z bytu. Obžalovaný jej nestál ani v ceste k dverám, ani v ceste na balkón. Nebránil jej prejsť na balkón. Nevie, prečo pred incidentom telefonovala jeho manželke. Keď vyšla na balkón, kričala, počuli ju všetci, kričala, že ju ide zabiť, nech zavolajú políciu (poškodená sa usmiala). Na otázku prokurátora, z akého dôvodu to kričala, odpovedala, že amok. Ani na balkóne nemala z obžalovaného strach. Kričala, že ju chce zabiť, lebo nevedela, kde má mobil (svedkyňa sa zasmiala cez slzy). Obžalovaný len raz potiahol kľučkou na balkón, keď potom následne rozmýšľala, nemohol nejakou silou otvárať, keď z druhej strany to držala za malú fajčiarku. Balkónová kľučka mu ostala v ruke. Pri incidente utrpela modriny. Na ľavom stehne o jedálenský stolík, keď sa sama šarpala a na ramene od obžalovaného, ale lieči sa na hematológii, má genetickú vadu poškodenie cievnej steny, berie antibiotiká, modriny sa jej spravia ľahšie ako bežnému človeku, trpí tým aj jej mama a dcéra. Modrina na predlaktí podľa fotografií číslo 5 a 6 z obhliadky jej tela vznikla asi pri tom incidente. Celý incident trval do 30 sekúnd až jednu minútu s tým, že bol aj von. Z balkóna chcela ísť dole pred bytový dom za obžalovaným, chcela ho dobehnúť, zapálila si v byte svetlo, všimla si posprejovaný a roztrhaný nábytok, gauč ako prvoradý, bolo zreteľné, že bol porezaný a išla dole. Nahnevalo ju, keď videla poškodený nábytok. Susedia už zavolali políciu. Na ďalšie otázky odpovedala, že so psychologičkou sa rozprávala hlavne ohľadom citov. Nepamätá si, čo pred znalkyňou povedala ohľadom toho, či niečo obžalovaný držal v ruke. S obžalovaným sa od skutku stretávajú len náhodne, napríklad pri aute, vnímajú sa, že žijú, ale nerozprávajú sa. Pivo vypila po tom, ako vystúpila z auta a vyhodila kľúče do kanálu. Potvrdila, že počas jazdy autom úmyselne opakovane narazila do zvodidiel a súčasne si to natáčala. Pripísala to hystérii, amoku. Mala to prvýkrát.

Na opakovanú výslovnú otázku obhajcu, aby povedala reálne pravdu, či mal obžalovaný v ruke nôž, keď sa s ňou ňaťahoval pred dverami, svedkyňa poškodená dňa 25.03.2024 odpovedala, že nie. Na otázku obžalovaného, či si do dňa incidentu boli blízki napriek všetkým hádkam a či po incidente ľutujú, čo sa stalo, odpovedala, že nechce na to odpovedať, ľutuje, čo sa stalo. Pri odstránení rozporu s výpoveďou zo dňa 19.08.2020 uviedla, že obžalovaný jej pred skutkom povedal, že nech nesadne do auta, lebo sa niečo stane, mala to za vyhrážku. Keď mu odovzdala vozidlo, písal jej, že má pre ňu prekvapenie. Na otázku samosudcu odpovedala, že v deň skutku neboli v mileneckom vzťahu, len si nadávali a ňaťahovali sa cez sociálne siete.

Svedkyňa poškodená na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2024 ďalej na otázky v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu odpovedala, že pri podávaní trestného oznámenia sa cítila veľmi zle, podávala ho hneď, bola to chvíľočka, prišli policajti a brali ju na stanicu, potom prišla technička a celú noc nespala, skončili ráno pred 06.00 hod.. K výpovediam z prípravného konania uviedla, že prvýkrát odmietla, nechcela vypovedať voči blízkej osobe. Nebola na tom dobre z toho všetkého, nielen z bytu (pričom sa rozplakala a požiadala o prestávku, napriek tomu, že to bola pre ňu, podľa jej vlastných slov, veľmi citlivá téma a bola v 4. mesiaci rizikového tehotenstva, nežiadala o možnosť vypovedať v neprítomnosti obžalovaného, aj keď bola o tom opakovane poučovaná samosudcom). Vo výpovedi ďalej uviedla, že sa jej zdá, že ako poškodená vypovedala zhodne s trestným oznámením po tom, ako odmietla vypovedať. Bolo to po nejakej komunikácii s jej mamou a spoločnými známymi, ktorí povedali, že musí ísť vypovedať, že oni spolu nežili, že kvôli sebe, aby z toho niečo nemala. Súhlas s porušovaním domovej slobody odvolala, lebo vypovedala, že obžalovaný nemal kľúče a potom si spomenula, že keď sa stavala skriňa a posteľ, dala mu kľúče, ale nebola si istá. K poškodzovaniu cudzej veci nedala súhlas, lebo obžalovaný dokladoval faktúru, že to bolo jeho. Urobila to tak preto, keďže výpoveď sa nedala meniť. Potom ju odporúčali ísť k psychologičke na posudok, lebo dve dosť vážne veci sa nezhodovali. Keď odmietla vypovedať, bol tam aj obhajca, až na tretí štvrtý krát bolo správne napísané, že odmieta vypovedať. Týždeň dva po incidente poriadne nespala, pre ňu bola ťažká i strata osoby, ktorú mala rada. Nežili spolu, spoznali sa v auguste 2018 a trvalo to dva roky.

Po zmene zákonného sudcu, s čím obžalovaný vyhlásil súhlas podľa § 277a odsek 1 Trestného poriadku, sa na hlavnom pojednávaní prehrávali zvukovoobrazové záznamy z výsluchov svedkyne poškodenej z prípravného konania zo dňa 11.08.2020, zo dňa 19.08.2020 a zo dňa 03.09.2020, pričom svedkyňa poškodená nevypovedala emotívne, ani rozrušene.

Svedok G. D., sused poškodenej v čase skutku, vypovedal na hlavnom pojednávaní, že videl vojsť obžalovaného do bytového domu, ktorý sa predtým opýtal, či poškodená je doma a poškodená sa vrátila do bytu asi päť minút neskôr. Po chvíli vybehla na balkón a kričala, aby volali políciu, niečo v tom zmysle, že jej chce ublížiť alebo zabiť. Preto išiel do svojho bytu a zavolať políciu. Nevie, čo sa v byte stalo, na balkóne sa poškodená správala tak, že bola rozrušená, mala obrovský strach, kričala a vrieskala, bola opretá o zábradlie. Balkón poškodenej je na prvom poschodí, vonku bolo ešte vidno, ale nemal naňho dobrý výhľad kvôli zaparkovaným autám, na balkóne okrem poškodenej nebol nikto iný. Po skutku pred bytovkou mu poškodená povedala, že obžalovaný jej porezal a rozbil nábytok. Svedok akcentoval, že z volania poškodenej bol v ešte väčšom strese ako samotná poškodená.

Svedkyňa F. D., suseda poškodenej v čase skutku, vypovedala v prípravnom konaní, že 10.08.2020 večer okolo 20.00 hod. sedeli spolu s manželom na lavičke pred bytovkou a videli, že prišiel obžalovaný, pýtal sa na poškodenú. Išiel do auta a potom vošiel cez otvorené dvere do vchodu. Po chvíľke do vchodu vošla poškodená, ktorej povedali, že hore už išiel obžalovaný. Naraz bolo počuť krik „pomoc, chce ma zabiť s nožom, pomôžte mi“. Bola na balkóne hneď nad vchodom, býva na prvom poschodí. Svedkyňa sa poškodenej pýtala, či sa k nej nedostane, odpovedala, že nie. Povedala poškodenej, že má mobil, nech si zavolá políciu. Keď povedala, že nič pri sebe nemá, poslala muža hore do bytu, aby zavolať políciu. Ako jej muž odišiel, prišiel obžalovaný a sadol si k nej na lavičku. Jeho meno nevie, vídavala ho tam dosť často, ale nenocoval tam. Nikdy predtým nepočula, že by mali medzi sebou nezhody. Počas toho, ako bol na lavičke a ona na balkóne, komunikovali spolu, ona chcela od neho asi tablet, kričala mu, že „ty si ma chcel zabiť“, on jej kričal na to, že to nie je pravda, že je to klamstvo. Ona na to, že „ty si mal chcel nožom zabiť“.

Svedkyňa L. M. N., psychologička prítomná na výsluchu poškodenej v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní vypovedala, že poškodená na ňu pôsobila, že nie je pod stresom, bola familiárna, čo svedkyňu prekvapilo. Videla poškodenú prvýkrát a len hodinu, preto je ťažké posúdiť, čo je u nej normou a čo nie. Poškodená sa prejavovala odbrzdene, bagatelizovala veci, ktorým by svedkyňa ako psycholog pridelala vyšší dôraz. Plynule rozprávala, nejavila známky defektov pamäti. Bola orientovaná.

Znalkyňa v odbore psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých a klinická psychológia sexuality, PhDr. Ľubica Onderušová, počas súdneho konania podala znalecký posudok číslo 13/2022 zo dňa 10.03.2022 k osobe svedkyne poškodenej, ku ktorému vypovedala na hlavnom pojednávaní dňa 03.09.2024 s tým, že poškodená má správanie celkovo uvoľnené a racionálnu kontrolu nízku. Veľmi citlivo reaguje na reálne, ale aj predstavované prvky reality. Je priťahovaná vonkajšími podnetmi a má veľmi bohatú fantáziu. Prítomné sú znaky poukazujúce na vymýšľanie. Je často sklamaná, ale aj veľmi ľahko sa dá utešiť. Realitu vníma skreslene práve vplyvom veľkého emocionálneho prežívania. Pri posudzovaní jej výpovedí treba brať do úvahy veľký afektívny náboj. Čím viac je situácia emocionálne vypätejšia, tak tým menej racionálne ju bude opisovať.

V doplnení znaleckého posudku číslo 1/2025 zo dňa 05.01.2025 znalkyňa uviedla, že z videozáznamu z vozidla obžalovaného je zrejmé, že správanie poškodenej bolo odbrzdené. Z jej správania a slovníka je zrejmé, že dominoval u nej hnev. Vedome poškodila vozidlo na strane vodiča, čo predpokladá pomerne vysokú mieru agresivity a zjavné zníženie pudu sebazáchovy. Hnev bol zjavne väčší, než obavy o svoje zdravie, či dokonca život alebo obavy z reakcie partnera na poškodenie auta. Nie je pravdepodobné, že by mala strach zo správania partnera. Podľa dostupných informácií sa k nej obžalovaný správal majetnícky, nie agresívne. Fakt, že bola matkou, zrejme nezohral žiadnu úlohu, pretože riskovala svoje zdravie a život pri poškodení auta o zvodidlá. Strach je nepríjemná emocionálna reakcia na nebezpečenstvo reálne, konkrétne, eventuálne také, ktoré nie je reálne, ale je ako reálne prežívané. Je ovplyvňovaný učením, nie je vrodený, je naučený. Je sprevádzaný neurovegetatívnymi prejavmi ako zblednutím, chvením, zrýchleným dýchaním, búšením srdca, zvýšením krvného tlaku, pohotovosťou k obrane alebo úteku. Už dieťa sa učí, že po neadekvátnom správaní nasleduje reakcia autorít vo forme trestu. Poškodená musela rátať s tým, že poškodenie auta určite u obžalovaného vyvolá negatívnu reakciu a určitú formu odvety. Na tvorbu pamäťovej stopy vplyva úroveň kognitívnych

schopností, napr. intelekt, schopnosť chápať jav, ďalej pozornosť, či sa plne sústredíme alebo sa jedná o mimovoľné zapamätanie, ďalej emocionálne nastavenie, teda či sa jedná o stav pokoja alebo emocionálne vypätú situáciu. Strach z iného človeka predpokladá zníženú pozornosť, môže prinášať aj zníženie kognitívnej výkonnosti. Sú osobnosti, u ktorých sa emócie, teda aj strach, zásadným spôsobom podieľajú na situačnom znížení kognitívnych schopností vrátane pamäti. Pri vytváraní pamäťovej stopy u poškodenej je potrebné brať do úvahy najmä jej preexponovanú afektivitu a že bola pod vplyvom alkoholu (jednoduchá opitnosť), ktorý vždy negatívne vplyva na kognitívne schopnosti. Strach z obžalovaného nemohol mať zásadný vplyv na jej pamäť, pretože bola schopná poškodiť jeho majetok, ohroziť svoje zdravie a život, v jej správaní dominovala agresivita a hnev. To, že vstúpila do bytu napriek vedomosti o prítomnosti obžalovaného svedčí o jej odbrzdenom správaní, za ktorým treba hľadať jej preexponovanú afektivitu, afektívnu labilitu a tiež aj vplyv pozitívneho alkoholu. V čase, keď bola na balkóne, sa mohlo jednáť o vystupňovanie afektov, najmä hnevu. K jej reakcii mohla prispieť reakcia obžalovaného na telefonát jeho manželke a poškodenie auta, ale i ohrozenie jej zdravia a života. Aj pri disharmonickej štruktúre osobnosti si musela uvedomovať, že jej správanie vyvolá u obžalovaného negatívnu reakciu a je pravdepodobné, že očakávala veľmi prudkú reakciu hneď po vstupe do bytu, keď zbadala poškodené zariadenie bytu a jej prirodzené, že očakávala nebezpečenstvo, aj keby k nemu reálne nedošlo. Vplyv afektivity na výpovede poškodenej je veľký. Afektivita sa u nej v emocionálne vypätých situáciách dostáva do popredia, racionalita je v úzadí. Pri jej prvotných opisoch udalostí s veľkou pravdepodobnosťou zohrával úlohu najmä hnev na partnera a tiež anticipácia odvety za poškodenie majetku a telefonát manželke obžalovaného.

Na hlavnom pojednávaní dňa 22.01.2025 znalkyňa zotrvala na záveroch písomného doplnenia znaleckého posudku s tým, že z psychologického hľadiska sa nedá presne určiť, či správanie svedkyne poškodenej bolo reakciou na reálne ohrozenie, alebo to bola len ako keby anticipácia, nejaké predpokladanie agresivity zo strany obžalovaného.

Z videozáznamu z priebehu jazdy svedkyne poškodenej ako vodiča motorového vozidla obžalovaného vyplynulo, že svedkyňa poškodená počas jazdy opakovane narážala na strane vodiča autom o zvodidlá na okraji cesty, čo natáčala na mobil a súčasne počas toho vyslovovala invektívy na adresu obžalovaného.

Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Kežmarku, Odbor kriminálnej polície, oddelenie vyšetrovania uznesením ČVS: ORP-212/VYS-KK-2020 zo dňa 11.08.2020 rozhodol o začatí trestného stíhania podľa § 199 odsek 1 Trestného poriadku a súčasne podľa § 206 odsek 1 Trestného poriadku o vznesení obvinenia obžalovanému pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a/, písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a/ Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona, pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1 Trestného zákona spáchaných v jednočinnom súbehu. Uznesenie bolo doručené obžalovanému aj jeho obhajcovi dňa 11.08.2020. Dňa 03.09.2020 svedkyňa poškodená nedala súhlas podľa § 211 odsek 1 Trestného poriadku s trestným stíhaním obžalovaného pre prečin porušovania domovej slobody a pre prečin poškodzovania cudzej veci.

Zo zápisnice o obhliadke miesta činu zo dňa 11.08.2020 vykonanej v čase od 01.20 hod. do 04.15 hod. v bytovom dome a v byte poškodenej za prítomnosti poškodenej vyplýva, že byt poškodenej bol na prvom poschodí a za vchodovými dverami po vstupe do bytu bola chodba o rozmeroch 140 cm x 260 cm x 265 cm. Vecná stopa číslo 1, kuchynský nôž o dĺžke čepele 13 cm 1/5 flex s emblémom v kruhu F. DICK, Made in Germany, bola nájdená v kuchynskom dreze spolu s hrnčkami a sklenným pohárom, pričom do kuchyne sa vchádzalo zo vstupnej chodby a kuchynská linka bola napravo od dverí (fotodokumentácia vecnej stopy číslo 1 na fotografiách číslo 36 až 40 a kuchyne na fotografiách číslo 30 až 35 z obhliadky miesta činu). Vecná stopa číslo 2, orezávací nôž sivo – červenej farby o veľkosti 18 cm s vysunutou časťou, bola nájdená vo vzdialenosti 31 cm od skrinky na televízor v obývacej izbe (fotodokumentácia vecnej stopy číslo 2 na fotografiách číslo 58 až 60). Vecná stopa číslo 3, spray značky Dupli žltej farby, bola nájdená vo vzdialenosti 56 cm od skrinky na televízor v obývacej izbe (fotodokumentácia vecnej stopy číslo 3 na fotografiách číslo 36 až 40 a kuchyne na fotografiách číslo 58, 59, 61, 62 a 65 z obhliadky miesta činu).

Podľa zápisnice o obhliadke tela svedkyne poškodenej s fotodokumentáciou zo dňa 14.08.2020, na tele poškodenej boli fotograficky zadokumentované jej poranenia, v oblasti ľavého ramena v hornej časti sa nachádzala krvná podliatina o veľkosti 8 cm x 3 cm a pod ňou ďalšia krvná podliatina o veľkosti 4 cm x 2 cm nad lakťom ľavej ruky (fotografie číslo 2 až 4), na pravej ruke vnútorného predlaktia sa nachádzala krvná podliatina o veľkosti 3 cm x 4 cm (fotografie číslo 5 a 6), krvná podliatina na vonkajšej strane stehna pravej nohy o veľkosti 6,5 cm x 5 cm (fotografie číslo 7 a 8).

Podľa zápisov o dychových skúškach, obžalovanému bola dňa 11.08.2020 o 00.00 hod. nameraná hodnota 0,00 mg/l a svedkyňi poškodenej dňa 11.08.2020 o 00.10 hod. hodnota 0,21 mg/l.

Podľa dodatku zo dňa 12.12.2019 k nájomnej zmluve zo dňa 03.09.2019 medzi prenajímateľom O. N. P. a svedkyňou poškodenou ako nájomcom, nájom bol uzatvorený na dobu určitú do 30.06.2020. Podľa faktúry, kúpnopredajnej zmluvy, pokladničného dokladu a dodacieho listu k nákupu hnutelných vecí, N. D. so sídlom Zimná 68, Spišská Belá v júni 2020 zakúpila u predajcu KIKA Nábytok Slovensko s.r.o. skriňu s posuvnými dverami a čalúnenú posteľ spolu v hodnote 748,90 eur.

Zo spisu Okresného súdu Poprad spisová značka B./XX/XXXX vyplýva, že obžalovaný bol v procesnom postavení obvineného v prípravnom konaní vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku na návrh prokurátora rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie zo dňa 13.08.2020, právoplatným dňa 13.08.2020, s tým, že väzba začala dňa 10.08.2020 o 22.50 hod. a právoplatne dňa 17.09.2020 ho sudca pre prípravné konanie prepustil z väzby na slobodu pri nahradení väzby prijatím písomného sľubu obvineného, uložením dohľadu probačného a mediačného úradníka a uložením zákazov vo vzťahu k svedkyňi poškodenej. Režim nahrádzajúci väzbu bol zrušený rozhodnutím samosudcu v súdnom konaní právoplatne dňa 12.10.2023.

Podľa správy o povesti z miesta trvalého bydliska obžalovaného z augusta 2020, obžalovaný je ženatý otec jedného dieťaťa. V katastri D. E. vlastní nehnuteľný majetok a nebol mestom riešený v priestupkovom konaní.

Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov za obdobie od 03.10.2016 do 11.08.2020 a z odpisu registra trestov súd zistil, že obžalovaný bol šesť krát deliktuálne postihnutý za priestupky na úseku dopravy a v minulosti bol dvakrát súdne trestaný, v roku 1990 a v roku 1991, na páchatel'a sa hľadá toho času, akoby nebol odsúdený.

Prokurátor v záverečnej reči navrhoval uznať vinu obžalovaného v zmysle podanej obžaloby a uložiť mu trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu, eventuálne s poukazom na dobu od spáchaného trestného činu alternatívne primeraný peňažný trest. Obhajca poukazoval na to, že skutok vymedzený v obžalobe nezodpovedá vykonanému dokazovaniu, okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy a úlohou súdu v trestnom konaní nie je hľadať za každú cenu dôvod, ako obžalovaného odsúdiť. Neexistuje čo i len jediný dôkaz, ktorý by preukazoval, že skutok sa stal tak, ako je uvedené v obžalobe. Obhajoba navrhovala obžalovaného spod obžaloby oslobodiť z dôvodu, že skutok sa nestal a nespáchal ho obžalovaný. Obžalovaný v záverečnej reči uviedol, že incident sa odohral v byte, za ktorý on riadne platil nájom, ktorý kompletne zariadil a do veľkej miery za príčinu incidentu považuje vplyv alkoholu na poškodenú a jej výraznú afektivitu. V rámci posledného slova obžalovaný vyhlásil, že je nevinný.

Súd v súlade s § 2 odsek 12 Trestného poriadku hodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne.

Deň, miesto a čas stíhaného skutku neboli sporné. Predchádzajúce vzájomné milenecké konflikty vyplývajú z výpovedí obžalovaného a poškodenej, rovnako napríklad aj zo zvukovoobrazového záznamu jazdy autom, ktorý vyhotovila poškodená. Obžalovaný s poškodenou sa podľa ich zhodných výpovedí poznali od augusta 2018, ale spolu nežili, udržiavali milenecký pomer počas manželstva obžalovaného.

To, že poškodená vstúpila do svojho bytu až potom, ako tam prišiel obžalovaný, zhodne potvrdili obžalovaný, poškodená i dvaja susedia poškodenej, ktorí sedeli na lavičke pred bytovým domom. Obžalovaný vstúpil do bytového domu po tom, ako mal za to, že poškodená nie je doma a vrátil sa

do auta po doličné veci. Poškodená do bytu vstupovala následne s tým, že vedela od susedov, že je tam obžalovaný (v bytovom dome alebo v byte) a sama sugestívne v sebe vystupňovala obavy, ako bude obžalovaný reagovať na jej predošlé správanie v daný deň, ktoré ona sama považovala za nedôstojné a za konanie v hneve, amoku, čo potvrdzovala vo svojich opakovaných výpovediach. Uvedené korešponduje so záverom znalkyne psychologičky, že už dieťa sa učí, že po neadekvátnom správaní nasleduje reakcia autorít vo forme trestu. Poškodená musela rátať s tým, že poškodenie auta určite u obžalovaného vyvolá negatívnu reakciu a určitú formu odvety. V súlade s týmto záverom svedkyňa poškodená akcentovala, že strach z obžalovaného nemala, mala strach, obavy z jeho reakcie na jej správanie.

Poškodená tvrdila, že už pri vstupe do bytu si všimla poškodenie, porezanie nábytku. Napriek tomu, že pre nesúhlas poškodenej nebolo možné viesť trestné stíhanie pre prečin poškodzovania cudzej veci, uvedené je posudzované ako okolnosť stíhaného skutku v zmysle § 119 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/ Trestného poriadku, ktorá sama o sebe ale nie je dôkazom naplnenia zákonných znakov základnej, či kvalifikovanej skutkovej podstaty stíhaného prečinu nebezpečného vyhrážania, ani prečinu obmedzovania osobnej slobody.

To, že obžalovaný pristúpil k poškodenej a jednou rukou poškodenú schmatol za ľavú ruku v oblasti ramena, potvrdzuje v tejto časti konzistentná výpoveď poškodenej aj výpoveď obžalovaného, podperne i fotografie k obhliadke tela poškodenej. Obžalovaný poškodenú krátku chvíľu, päť až osem sekúnd, pevne držal a padli vulgarity i nadávky, vyčítanie konania, ktorého sa dopustila poškodená a táto si bola tohto svojho konania vedomá. Poškodená akcentovala, že trpí genetickým ochorením cievej steny, modriny sa jej robia ľahšie ako bežným ľuďom.

Po uvoľnení zovretia obžalovaným poškodená nevedela v priebehu konania racionalizovať svoje rozhodnutie odísť z chodby na balkón, na hlavnom pojednávaní dňa 28.06.2021 to označovala za svoje subjektívne rozhodnutie, že išlo, podľa jej názoru, o jedinú únikovú cestu, na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2024 pripustila, že mohla odísť aj otvorenými dverami von z bytu tak, ako to od počiatku tvrdil obžalovaný, výslovne uviedla, že obžalovaný jej nestál v ceste ani jedným smerom, v chodbe periférne videla pootvorené vchodové dvere bytu na rozdiel od balkónových dverí v kuchyni. Poškodená verbalizovala svoju vôľu a chcenie „odísť“, či skôr utiecť od konfliktu s obžalovaným, a preto sa mala vybrať na balkón. Znalkyňa konštatovala, že strach ako nepríjemnú emocionálnu reakciu na nebezpečenstvo reálne, ale aj také, ktoré nie je reálne, ale je ako reálne prežívané, sprevádzajú okrem iných prejavov i pohotovosť k úteku. Poškodená mala pri tom strach prežívať z psychologického hľadiska pri vstupe do bytu ako naučenú emóciu, že reakciou na jej neadekvátne správanie, bude reakcia druhej strany v podobe trestu. Z uvedeného dôvodu mohla sama subjektívne očakávať veľmi prudkú reakciu obžalovaného na jej predošlé správanie.

Súd po vzhliadnutí telesnej konštrukcie obžalovaného a poškodenej na hlavnom pojednávaní konštatuje, že v chodbe bytu, podľa zápisnice o obhliadky miesta činu o rozmeroch 140 cm x 260 cm x 265 cm, by obžalovaný poľahky vedel zabrániť poškodenej v pohybe a v odchode z chodby, ak by jej v tom zabrániť chcel.

Obžalovaný nasledoval svedkyňu poškodenú na balkón, čo dokladá okrem ich výpovedí aj fotodokumentácia k obhliadke miesta činu, kde je zadokumentovaná poškodená vnútorná kľučka balkónových dverí. Obžalovaný po incidente v chodbe po tom, ako poškodená vyšla na balkón, kam sa mu nepodarilo otvoriť dvere, z bytu odišiel pred bytový dom, kde chvíľu pobudol vrátane komunikácie s poškodenou na balkóne, kedy popieral, že by sa jej v byte vyhrážal nožom zabitím, čo dosvedčila svedkyňa F. D. a následne motorovým vozidlom odišiel na neznáme miesto.

Svedkyňa poškodená sa výslovne vyjadrila, že počas jej držania obžalovaným v chode, pri presune na balkón a na balkóne sa necítila byť obmedzovaná v osobnej slobode, obžalovaný ju síce pár sekúnd držal za rameno, ale pustil ju a nestál jej v ceste k vstupným dverám ani v ceste na balkón. Výslovne uviedla, že celý incident v byte, na balkóne až po moment, kedy obžalovaný odišiel z bytu pred bytový dom, mohol trvať pol minúty až minútu.

K nejednoznačnosti preukázania toho, že sa obžalovaný mal vyhrážať poškodenej zabitím so zbraňou - s kuchynským nožom v pravej ruke, súd konštatuje, že nevie s dostatočnou mierou istoty vylúčiť

pravdivosť tvrdenia obžalovaného, že najprv vzal kuchynský nôž z kuchyne, aby porezal gauč v obývačke, pretože mu vypadol a nevedel nájsť svoj orezávací nôž, ktorý si do bytu za týmto účelom doniesol, potom sa s kuchynským nožom vrátil do kuchyne, kde ho dal do drezu a až následne zobral kanvicu z kuchyne do obývačky s tým, že kanvicu hodil do zrkadlových dverí vstavanej skrine, ktoré chcel rozbiť. Fotodokumentácia číslo 58 a 59 z obhliadky miesta činu skutočne preukazuje, že orezávací nôž sa nachádzal na zemi v obývačke pri skrinke od televízora a okolo neho bolo viacero predmetov, pričom tento nôž bol nevýraznej sivej farby. Z fotodokumentácie číslo 53, 54, 55 a 57 vyplýva, že v obývačke bol vizuálne neporiadok, bolo tam množstvo vecí na zemi i na nábytku. Orezávací nôž sa medzi všetkými týmito vecami poľahky na pohľad „strácal“. Preto súd prihliadal na tento argument obžalovaného. Išlo by síce o neštandardné správanie sa páchatel'a, ak by pri ničení a devastovaní zariadenia bytu vracal nôž, ktorým mal ničieť čalúnenie nábytku do miestnosti, odkiaľ ho vzal, ale podľa jeho výpovede, do kuchyne nešiel za účelom vrátenia noža, odložiť ho tam mal pri tom, ako vzal z kuchyne kanvicu, s ktorou chcel pokračovať v ničení nábytku. V deň skutku nebol „štandardný“ ani motív konania obžalovaného. Úmysel obžalovaného bol zjavne ničieť uvážene selektované tie časti zariadenia bytu, ktoré zakúpil pre poškodenú. Tu súd poukazuje na fotografie číslo 72 až 75 z fotodokumentácie a opis vecí v obývačke na čísle listu 124 vyšetrovacieho spisu z obhliadky miesta činu, ktoré preukazujú, že poškodená kanvica, ktorá je zvyčajne súčasťou vybavenia kuchyne a nie obývačky, bola v obývačke, kde bola vstavaná skriňa, ktorú chcel obžalovaný poškodiť, aj poškodil, čo zodpovedá výpovedi obžalovaného.

K tomu obžalovaný uvádzal, že v čase príchodu poškodenej už mal byť na odchode z bytu, neplánoval sa s ňou stretnúť, teda možno usudzovať, že do bytu prišiel s úmyslom urobiť „prekvapenie“ poškodenie v podobe zničenia vecí v jej neprítomnosti, o čom jej mal písať v správach a nie s úmyslom priamo v jej byte vyčkať na jej príchod, aby ju mohol verbálne, či fyzicky ohrozovať. Svedkyňa F. D. dosvedčila, že obžalovaný sa po príchode pýtal, či je poškodená doma, zvonil na jej bytový zvonček a až keď nikto neotváral, išiel najprv do auta, o čom vypovedal aj obžalovaný, že si z auta vzal na poškodenie nábytku orezávací nôž a sprej, s ktorými následne vstúpil do bytového domu.

Súd sa osobitne zaoberal argumentáciou obžalovaného o tom, že poškodenú nasledoval na balkón z dôvodu, že ju chcel upokojiť. Obžalovaný akcentoval, že z jej afektívneho správania vedel, že bola pod vplyvom alkoholu. Obžalovaný nevedel presne zadefinovať, čo prežíval, pripustil, že bol nahnevaný, ale nie rozčúlený. Samotná znalkyňa psychologička poukazovala na to, že hnev ako reakcia na odbrzdené, nebezpečné konanie poškodenej počas jazdy jeho autom, ktoré mu úmyselne poškodila, bolo spôsobilé privodiť hnev obžalovanému, že išlo by o prirodzenú ľudskú reakciu a samotná poškodená musela vedieť, že jej správanie takúto reakciu môže vyvolať, pretože to vie už dieťa. Znalkyňa psychologička konštatovala, že z dostupného spisového materiálu a opisov poškodenej, bol obžalovaný vo vzťahu majetnícky, nie agresívny. Dokladá to i čitateľný motív jeho konania cielene zničiť len ten nábytok v byte, ktorý financoval, podľa súdu tak, aby ho poškodená nemohla používať naďalej v prípade jej vzťahu s iným mužom. Samosudca konštatuje, že napriek trestnému stíhaniu vrátane väzobného stíhania a režimu nahradenia väzby, obžalovaný napriek všetkému na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2024 pri osobnej interakcii s poškodenou nejavil ani náznak hnevu, nevraživosti, a to ani v rámci jeho práva klásť poškodenej pri výsluchu otázku, ktoré z jeho strany neboli útočné, ani nevrle a negatívne emočne nastavenie voči poškodenej neprejavoval dokonca ani neverbálne, na počudovanie súdu tak neurobil ani len náznakom, čo i len raz. Podľa súdu, uvedené nasvedčuje, že obžalovaný má i s odstupom času „slabosť“ na osobu poškodenej, resp. v čase skutku k nej musel prechovávať okrem situačného hnevu i pozitívne emócie. Samotná poškodená sa v prítomnosti obžalovaného správala pokojne, nežiadala o zamedzenie kontaktu s obžalovaným v rámci eliminovania sekundárnej viktimizácie a rozrušilo ju najmä opätovné prežívanie smútku z ich rozchodu (napriek tomu, že v čase výsluchu bola tehotná s jej súčasným partnerom), ktorý akcentovala popri hneve ako ústrednú emóciu v čase stíhaného skutku a v týždňoch nasledujúcich po ňom.

Na základe uvedeného samosudca konštatuje, že u obžalovaného sa hnev zo správania poškodenej mohol reálne počas ich osobnej interakcie v chodbe bytu, ktorú obžalovaný zjavne neplánoval a neočakával, snúbiť napríklad s prirodzenou ochranárskou emóciou muža, a to ex post strachom o život a zdravie ženy, ktorá sa sama chvíľu pred tým ohrozila nebezpečnou jazdou jeho autom. K poškodenej evidentne prechovával i pozitívne emócie, akokoľvek bol na ňu za rôzne jej prejavy nahnevaný, pričom pociťovanie hnevu v danej situácii bolo aj podľa psychologičky ľudsky prirodzenou a pochopiteľnou emočnou reakciou. K tomu je potrebné prihliadať na to, že ak by obžalovaný mal počas vzťahu s poškodenou prejavy agresora, ťažko uveriť, že by si dovolila, napriek svojim sklonom

k afektivite, nakoľko provokačné správanie k jeho osobe, manželke a majetku ako v deň stíhaného skutku. K tomu poškodená uviedla, že mala obavy z reakcie obžalovaného na jej správanie, nie z obžalovaného ako osoby, a to dokonca ani pri ich osobnej interakcii v byte. Dokonca vypovedala, že z balkóna sa chcela dostať pred bytový dom, aby dobehla obžalovaného.

Súd tu ďalej poukazuje na to, že poškodenie motorového vozidla samo o sebe nepredstavovalo privedenie existenčných problémov pre obžalovaného a telefonát poškodenej manželke obžalovaného, podľa súdu, nespôsobil hrozbu rozvratu manželstva obžalovaného, že by ho to malo doviesť k neprimeranej reakcii v afekte a vyhrážaniu sa smrťou s nožom v ruke poškodenej, ktorú by bol schopný naplniť. Súd tak usudzuje aj na základe výpovede poškodenej z prípravného konania o reakcii manželky obžalovaného počas telefonického rozhovoru, kedy manželka obžalovaného mala reagovať vyrovnane, nie prekvapene, či hystericky.

Priamymi svedkami incidentu v chodbe bytu boli teda len obžalovaný a svedkyňa poškodená. Obžalovaný od začiatku trestného konania popieral, že by sa poškodenej vyhrážal zabitím s nožom v ruke alebo bez noža, a popieral to dokonca bezprostredne po skutku pred bytovým domom po odídení z bytu, čo dosvedčila svedkyňa F. D.. Konzistentne tvrdil, že jej popri nadávkach a vytkaní telefonátu jeho manželke vravel niečo v zmysle, čo vystrája a či sa chce zabiť na aute, s poukazom na jej šoférovanie pred stíhaným skutkom, o čom natočila video, ktoré mu poslala. Súd predmetné súkromné video pripustil ako dôkaz, nakoľko o jeho obsahu zhodne vypovedali obžalovaný i poškodená a podľa súdu zohralo kľúčovú rolu pri doplnení znaleckého dokazovania k osobe poškodenej, teda možno uvedený dôkaz hodnotiť ako dôkaz nie usvedčujúci, ale ako dôkaz v prospech obžalovaného.

Svedkyňa poškodená pri podaní trestného oznámenia dňa 10.08.2020 a pri výpovedi dňa 19.08.2020 usvedčovala obžalovaného z toho, že jej mal v chodbe povedať s nožom v ruke pri tom, ako ju druhou rukou držal za rameno, že ju zabije. Pritom medzi trestným oznámením, ktoré podala bezprostredne po skutku podľa jej vlastných slov „v biednom psychickom stave“ a súčasne v stave ľahkej opitosti (po tom, čo susedia na základe jej kriku z balkóna privolali políciu, neprivolala ju poškodená, ani sa sama nedostavila na políciu za týmto účelom) a usvedčujúcou výpoveďou zo dňa 19.08.2020, dňa 11.08.2020, t.j. hneď na druhý deň po podaní trestného oznámenia, odmietla vypovedať voči blízkej osobe a po výpovedi dňa 19.08.2020 neudelila dňa 03.09.2020 súhlas s trestným stíhaním obžalovaného pre prečin porušovania domovej slobody a prečin poškodzovania cudzej veci. Vplyv obžalovaného na poškodenú možno vylúčiť z dôvodu objektívnych okolností, obžalovaný bol vo výkone väzby. Na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2024 odopretie výpovede a následnú usvedčujúcu výpoveď v zhode s podaným trestným oznámením odôvodňovala tým, že mala za to, že výpoveď nemožno meniť a išla vypovedať po porade s jej blízkymi ľuďmi vo vlastnom záujme, aby nemala z toho problém, keďže s obžalovaným nežili a ona odmietla vypovedať voči nemu ako voči blízkej osobe. Rovnako tak z presvedčenia, že nemôže meniť svoju výpoveď, neudelila súhlas poškodenej, lebo si uvedomila, že obžalovanému dala kľúče od bytu a obžalovaný predložil doklady o tom, že kupoval nábytok do bytu, preto to vyriešila takým spôsobom.

Na hlavnom pojednávaní pod prísahou dňa 28.06.2021 svedkyňa poškodená ani raz nevypovedala, že si je istá, že obžalovaný mal v ruke nôž a že sa jej vyhrážal smrťou, čo viedlo k nariadeniu znaleckého dokazovania. Na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2024 jednu rozhodnú skutočnosť vylúčila (držanie noža v ruke) a jednu spochybnila (vyhrážku smrťou), čo viedlo súd k doplneniu znaleckého dokazovania i v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu. Na opakovanú otázku v závere výsluchu dňa 25.03.2024 poškodená odpovedala, že obžalovaný v ruke nôž nemal a počas výsluchu pripustila, že mohol jej vraviť, či sa chcela zabiť (autom) namiesto toho, že ju zabije (obžalovaný). Výslovne akcentovala, že ona si to vykresľovala najhoršie. Pri otázkach, prečo na balkóne kričala, že ju chce obžalovaný zabiť, či zabiť nožom, odvetila, že nevie, potom, že preto, že nemala pri sebe mobil a pritom sa cez slzy usmievala. Výslovne uviedla, že v čase podávania trestného oznámenia, bezprostredne po stíhanom skutku, bola na tom psychicky zle, k tomu pod vplyvom alkoholu, čo dokladuje aj zápis o dychovej skúške a výsledky znaleckého dokazovania psychológom k jej osobe.

Samosudca konštatuje, že samotná poškodená nepodala o vyhrážke smrťou so zbraňou zo strany obžalovaného hodnoverne konzistentnú výpoveď, pretože ju v priebehu trestného konania menila a v závere hlavného pojednávania pripustila, že nôž obžalovaný v ruke nemal a výraz zabiť mohol použiť i v inom kontexte. Podľa súdu, samotná poškodená nevedela racionalizovať svoje konanie v ten deň, čo

sa týka jazdy autom a telefonátu manželke obžalovaného, ani svoje následne správanie v byte. Preto súd súhlasí so záverom znalkyne psychologičky z doplnenia znaleckého posudku, ktoré prezentovala na hlavnom pojednávaní dňa 22.01.2025, po tom, čo bola osobne prítomná pri opätovnom výsluchu obžalovaného a poškodenej na hlavnom pojednávaní, vzhľadom na zvukovoobrazové záznamy a zvukový záznam z predošlých výpovedí poškodenej a video z jazdy autom a prihliadala na obsah trestného oznámenia a výpoveď svedkyne Mgr. Natálie Jurišovej (na rozdiel od prvotne podaného znaleckého posudku), že nedá sa presne určiť, či správanie svedkyne poškodenej v byte v čase skutku bolo reakciou na reálne ohrozenie, alebo to bola len anticipácia, t.j. nejaké predpokladanie agresivity zo strany obžalovaného.

Súd po opätovnom osobnom výsluchu poškodenej, po vzhliadnutí zvukovoobrazových záznamov o výsluchoch poškodenej z prípravného konania, spôsob jej rozprávania a opisu udalostí a charakteru pomeru s obžalovaným, mimiku, s prihliadnutím na vyjadrenie svedkyne psychologičky Mgr. Natálie Jurišovej na adresu poškodenej, záznam o pozitívnej dychovej skúške poškodenej, potom následne pri hodnotení dôkazov, s osobitným zreteľom prihliadal na závery znalkyne, klinickej psychologičky PhDr. Ľubice Onderušovej, zo znaleckého posudku a z jeho doplnenia, ktorá potvrdila, že u poškodenej sa v emočne vypätých situáciách do popredia dostávajú afekty a jej myslenie je emocionálne podfarbené. Preto vnímané udalosti môžu byť vplyvom afektivity do určitej miery skreslené a má sklon povedať viac, ako prežila, videla a počula. Znalkyňa rovnako tak potvrdila, že strach má veľké oči.

Tendencia poškodenej k afektívnemu popisu udalostí znižuje celkovú vierohodnosť výpovede poškodenej v najafektívnejších, najexponovanejších momentoch jej opisu skutku, pričom poškodená v čase skutku a pri podávaní trestného oznámenia bola okrem veľkého afektívneho náboja aj pod vplyvom alkoholu, pričom oba tieto faktory sú vo všeobecnosti spôsobilé ovplyvniť, znížiť kognitívne funkcie, ktoré sú v priamej príčinnej súvislosti s tvorbou pamäťovej stopy. Súd súhlasí so znalkyňou, že vzhľadom na osobnostnú štruktúru poškodenej, u nej by skôr nešlo o vedomé, účelové klamstvo, či vymýšľanie v úmysle uškodiť obžalovanému.

Svedectvo manželov D. súd nemohol akceptovať ako svedectvo o adresovaní trestnoprávne relevantnej vyhrážky smrťou obžalovaným poškodenej, či už so zbraňou alebo bez zbrane, ktorá u poškodenej mohla vzbudiť dôvodnú obavu o jej život a zdravie, pretože sa tak podľa obžaloby malo stať v chodbe bytu poškodenej, zatiaľ čo menovaní svedkovia sa nachádzali pred bytovým domom. Z objektívnych dôvodov nemohli vnímať to, čo sa dialo v byte poškodenej pred jej vyjdením na balkón. Na druhej strane vrieskanie a kričanie poškodenej na balkóne koreluje s jej sklonom k afektom. Afekt sa bez pochyb mohol prejaviť nielen v intenzite kriku, ale aj v obsahu verbálne vysloveného, čo pripustila i samotná poškodená.

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v priebehu dokazovania sa na roveň modalít priebehu skutkového deja v zmysle obžaloby, ktorá sa opiera o trestné oznámenie zo dňa 10.08.2020 (vplyv afektivity a alkoholu na psychické rozpoloženie poškodenej v neskorých nočných hodinách pri jeho podávaní) a o výpoveď poškodenej zo dňa 19.08.2020 (obava z privodenia trestnoprávnych následkov vlastnej osobe pri zmene výpovede oproti trestnému oznámeniu), vyvstala na základe doplneného znaleckého dokazovania rovnocenná, ba dokonca reálnejšia a vierohodnejšia verzia priebehu skutkového deja založená na výpovediach obžalovaného a výpovedi svedkyne poškodenej z hlavného pojednávania, spočívajúca v tom, že v chodbe bytu počas toho, ako obžalovaný držal poškodenú rukou za ľavé rameno, okrem nadávok a výčitiek k jej správaniu nedošlo k relevantnej vyhrážke smrťou zo strany obžalovaného so zbraňou v jeho ruke, resp. k vyhrážke obžalovaného smrťou bez zbrane v ruke.

Ak je možné v konkrétnej veci dospieť k niekoľkým, čo do pravdepodobnosti rovnocenným skutkovým modalitám skutkového deja, má súd povinnosť sa prikloniť k tej eventualite, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. Slovom súdnej autority: „Ak možno pripustiť priebeh skutkového deja pre obžalovaných priaznivejší a nemožno bez akýchkoľvek rozumných pochybností vysloviť priebeh skutkového deja pre obžalovaných nepriaznivejší, potom je súd povinný aplikovať zásadu in dubio pro reo.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.01.2017, sp.zn. 6To/3/2016).

Procesné pravidlo in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného) vyplýva z prezumpcie nevinu a je jej logickým dôsledkom. Prezumpcia nevinu je ústavnou zásadou (v zmysle ÚS SR

12/98) a základné právo priznané článkom 50 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky. Slúži na ochranu v trestnom konaní a patrí k všeobecným zásadám materiálneho právneho štátu. V Trestnom poriadku je vyjadrená v § 2 odsek 4 s tým, že každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Ide o neopomenuteľný prostriedok zákonnosti a spravodlivosti trestného konania, ktorý má brániť unáhlenému a nedostatočne podloženému rozhodovaniu o vine obžalovaného. Vyvažuje nerovnosť procesných strán trestného konania v prospech slabšej strany, ktorou je obžalovaný.

Obžalovanému sa obžalobou kládol za vinu úmyselný prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a/, písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a/ Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona, nakoľko v zmysle obžaloby mal vyplývať odôvodnený záver o tom, že obžalovaný, sa inému vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania – so zbraňou a na chránenej osobe – blízkej osobe.

Objektom trestného činu nebezpečného vyhrážania je záujem na ochrane jednotlivca pred vyhrážkami usmrtením, spôsobením ťažkej ujmy na zdraví alebo inej ťažkej ujmy. Predmetom útoku je jednotlivec, v tomto prípade to mala byť svedkyňa poškodená. Objektívna stránka trestného činu nebezpečného vyhrážania by bola naplnená konaním obžalovaného spočívajúcim alternatívne buď vo verbálnom vyhrázaní sa poškodenej smrťou v zmysle jej definície podľa § 142 odsek 2 Trestného zákona (cerebrálna smrť) alebo ťažkou ujmovou na zdraví podľa § 123 odsek 3 písmeno a/ až i/ Trestného zákona v spojení s § 123 odsek 4 Trestného zákona (len vážna porucha zdravia alebo vážne ochorenie) alebo inou ťažkou ujmovou (vážne ohrozenie alebo porušenie významného záujmu poškodenej, ako je česť, dobrá povesť a podobne, pričom ťažká ujma by sa musela javiť objektívne a poškodená by ju aj reálne musela pociťovať). Obsahom vyhrážky obžalovaného by musela byť jedna z troch uvádzaných alternatív. Kumulatívne by muselo ísť o konanie obžalovaného takým spôsobom, že by to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu u poškodenej. Pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti v kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu nebezpečného vyhrážania v zmysle obžaloby by muselo ísť o vyhrážku závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písmeno a/ Trestného zákona - so zbraňou (kuchynský nôž by spĺňal definíciu zbrane podľa § 122 odsek 3 Trestného zákona) alebo svedkyňa poškodená by musela k obžalovanému naplňať právne atribúty chránenej osoby - blízkej osoby podľa § 139 odsek 1 písmeno c/ Trestného zákona v spojení s ustanovením § 127 odsek 4 po bodkočiarku Trestného zákona, resp. pri kumulatívnom naplnení oboch kvalifikačných momentov.

Ak by bola preukázaná vyhrážka smrťou (alebo ťažkou ujmovou na zdraví alebo inou ťažkou ujmovou) obžalovaného poškodenej, súd by musel náležite skúmať spôsobilosť vyhrážky obžalovaného vzbudiť dôvodnú obavu u poškodenej s prihliadaním na všetky konkrétne okolnosti prípadu, najmä na povahu vyhrážky, na fyzické a charakterové vlastnosti obžalovaného v porovnaní s fyzickými a charakterovými vlastnosťami poškodenej, ich vzájomný vzťah, správanie sa obžalovaného pri vyhrázaní sa, či mal obžalovaný v rukách nejaký predmet alebo zbraň a podobne. Pomer obžalovaného s poškodenu trval minimálne rok, počas ktorého sa aj rozchádzali, resp. prerušovali vzájomný osobný kontakt a za ten čas sa obžalovaný ako násilník a agresor na úrovni deliktualnej alebo trestnoprávnej úrovni oficiálne podľa dostupných záznamov v evidencii priestupkov a v odpise registra trestov neprejavil. O takomto negatívnom charakterovom nastavení obžalovaného nevypovedala ani samotná poškodená vo výpovediach, ktoré počas trestného stíhania poskytla.

Podmienka vedomosti o vyhrážke obžalovaného by u poškodenej mala byť splnená tým, že mala byť osobne prítomná na mieste, kde obžalovaný mal podľa obžaloby vyhrážku zabitím adresovanú poškodenej vysloviť (vo vstupnej chodbe bytu).

Nerozhodovala by početnosť útokov páchatel'a – počet vyhrážok, pretože postačuje aj jeden útok – vyhrážka. Rozhodujúca by bola intenzita a to, či existoval reálny predpoklad, že páchatel' by hrozbu voči poškodenu aj zrealizoval. Hrozba smrťou, hrozba ťažkej ujmy na zdraví alebo hrozba inej ťažkej ujmy by musela byť samotným cieľom konania páchatel'a. Ak by taká hrozba – vyhrážka bola len prostriedkom na vynútenie určitého správania, súd by sa zaoberal, či nešlo o trestný čin vydierania podľa § 189 Trestného zákona.

Súd po vykonanom dokazovaní konštatuje, že nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že by u obžalovaného v daný deň s prihliadnutím na jeho osobu existovali dôvody, ktoré by ho doviedli k vážne mienenej nebezpečnej vyhrážke smrti v zmysle § 142 odsek 2 Trestného zákona s objektívne daným predpokladom jej zrealizovania voči poškodenej, teda že by bol potencionálne schopný vyhrážku daného charakteru zrealizovať a poškodená by si priamo a na základe slov obžalovaného vyvodila reálny predpoklad zrealizovania hrozby. Súd rovnako nemá za dostatočne preukázané, že by sa obžalovaný poškodenej vyhrážal ťažkou ujmom na zdraví v zmysle § 123 odsek 3 písmeno a/ až i/ Trestného zákona, súd taktiež nemá preukázaný záver, že obžalovaný adresoval poškodenej trestnoprávne relevantnú vážne mienenu vyhrážku inej ťažkej ujmy, ktorú by aj reálne bol schopný vykonať.

Subjektom trestného činu nebezpečného vyhrážanie môže byť ktorákoľvek trestne zodpovedná osoba z pohľadu veku a pričetnosti, t.j. ide o všeobecný subjekt v základnej skutkovej podstate a špeciálny subjekt (blízka osoba poškodeného) v kvalifikovanej skutkovej podstate. Subjektívna stránka pri trestnom čine nebezpečného vyhrážania musí byť naplnená formou priameho úmyslu alebo nepriameho úmyslu, nakoľko ide o úmyselný trestný čin. Dokazovaním nebolo preukázané v neprospech obžalovaného, že chcel formou priameho úmyslu podľa § 15 písmeno a/ Trestného zákona spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem na ochrane jednotlivca pred vyhrážkami smrťou, ani to, že by konal formou nepriameho úmyslu podľa § 15 písmeno b/ Trestného zákona tým, že by vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, by bol s tým uzročený.

Súd má na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že skutok opísaný v skutkovej vete obžaloby sa preukázateľne stal len v časti a keďže je viazaný skutkom a nie právnou kvalifikáciou v zmysle § 278 odsek 3 Trestného poriadku, osobitne sa zaoberal, či nedošlo k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1 Trestného zákona, ktorého objektom je osobná sloboda, teda voľný, ničím neobmedzený pohyb človeka, ktorý sa môže podľa vlastného rozhodnutia zdržiavať na určitom mieste alebo slobodne z tohto miesta odísť. Objektívna stránka by musela spočívať v takom konaní páchatela, ktorým by bez oprávnenia bránil inému užívať osobnú slobodu, teda má ísť o zásah do osobnej slobody, ktorým sa znemožňuje alebo obmedzuje voľný pohyb človeka a zároveň sa mu zabraňuje o svojom pohybe slobodne rozhodovať. Ide o trváci trestný čin v zmysle § 122 odsek 12 Trestného zákona. Vyvolanie a udržiavanie protiprávneho stavu alebo len udržiavanie protiprávneho stavu sa posudzuje ako jeden trestný čin, ktorý trvá dovtedy, kým je protiprávny stav udržiavaný. Trestný čin je dokončený až odstránením protiprávneho stavu. Subjektívna stránka vyžaduje úmyselné zavinenie, základná skutková podstata spôsobilý všeobecný subjekt.

Vzhľadom na výpoveď svedkyne poškodenej na hlavnom pojednávaní dňa 25.03.2024, v kontexte znaleckého dokazovania k jej osobe, súd nemá za preukázané ani naplnenie zákonných znakov trestného činu obmedzovania osobnej slobody. Poškodená sa vyjadrila, že sa necítila obmedzovaná napriek krátkemu držaniu zo strany obžalovaného v chodbe bytu, tento jej nebránil v pohybe k vstupným dverám ani k balkónu a sama sa rozhodla odísť na balkón, kde síce dvere pridržovala za fajčiarsku poistku, ale sama doznala, že muselo to trvať krátko, pretože by dvere z vonkajšej strany neudržala, kľučka ostala v ruke obžalovaného a dokonca uviedla, že chcela ísť dole za obžalovaným s tým, že ho chcela dobehnúť. Teda nemožno konštatovať, že obžalovaný poškodenej proti jej vôli znemožnil a následne obmedzil jej voľný pohyb a zabránil jej o svojom pohybe slobodne rozhodovať. Síce poškodenú schmatol za ľavé rameno, ale uvedené nebolo pre poškodenú ťažko prekonateľné, netrvalo viac ako pár sekúnd a v úzkej chodbe jej obžalovaný neznemožnil presun na balkón. Celý incident aj s vyjdením obžalovaného z bytu pred bytový dom pritom mal trvať, podľa udania poškodenej, maximálne jednu minútu, podľa výpovede svedkyne F. D., veľmi krátku chvíľu od vstupu poškodenej do bytového domu. K tomu modriny poškodenej na ľavom ramene vzhľadom na ňou tvrdené genetické ochorenie, ktorým trpí, priamo samé o sebe nevypovedajú o intenzite sily použitej obžalovaným (predpoklad vzniku podliatiny i nie silným stiskom). Po doplnení dokazovania, súd prvého stupňa dáva za pravdu odvolaciemu súdu, že odsudzujúci rozsudok zo dňa 17.01.2023 pre prečin obmedzovania osobnej slobody, bol rozhodnutím predčasným.

Pri prečine je súd obligatórne povinný skúmať tzv. materiálny korektív podľa § 10 odsek 2 Trestného zákona. Nakoľko súd nezistil naplnenie všetkých obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania ani iného trestného činu podľa osobitnej časti Trestného

zákona, ktorý by bol prečinom, súd sa aplikáciou materiálneho korektívu nezaoberal. Súd rovnako tak o stíhanom skutku v preukázanom rozsahu nerozhodol podľa § 280 odsek 2 Trestného poriadku tak, že by ho postúpil príslušnému orgánu na prejednanie priestupku, pretože zohľadňoval dobu uplynulú od skutku, väzobného stíhanie a dĺžku režimu nahrádzajúceho väzbu, okolnosti spočívajúce v provokačnom správaní sa poškodenej pred skutkom, závery znaleckého dokazovania k osobe svedkyne poškodenej a tú skutočnosť, že nebezpečnosť, protiprávnosť je správaniu obžalovaného k poškodenej v byte nepochybne obžalobou pripisovaná na podklade obsahu trestného oznámenia zo dňa 10.08.2020 a výpovede poškodenej zo dňa 19.08.2020, ktoré sa ale týkali aj okolností skutku, vo vzťahu ku ktorým nebolo možné viesť trestné stíhanie (prítomnosť obžalovaného v byte poškodenej, poškodenie nábytku obžalovaným), ale poškodená súhlas s trestným stíhaním v tejto časti neudelila až následne dňa 03.09.2020. Späťne sa nedá objektivizovať, nakoľko tieto trestnoprávne nepostihnuteľné okolnosti subjektívne ovplyvnili výpoveď poškodenej v tej časti, v ktorej sa vedie trestné stíhanie pre nebezpečné vyhrážanie.

Taktiež je potrebné zdôrazniť, že z podania trestného oznámenia, na rozdiel od výpovedí poškodenej v prípravnom konaní, neexistuje zvukovoobrazový, či aspoň zvukový záznam (z hlavného pojednávania existujú zvukové záznamy). Preto ani znalkyňa psychologička nemohla, podľa okresného súdu, napriek tomu, že to požadoval krajský súd, náležite zhodnotiť všetky tieto výpovede v kontexte podaného trestného oznámenia, keďže práve to bolo prvotným a bezprostredným svedectvom poškodenej o skutku, ale neexistuje z neho zvuková ani obrazová stopa. Znalkyňa, podľa súdu, aj v dôsledku toho nemohla s určitosťou vylúčiť, že obsah trestného oznámenia odrážal afektívnu reakciu poškodenej v podobe anticipácie, t.j. len predpokladu agresivity zo strany obžalovaného, pričom taktiež nevylúčila, že subjektívne pocity strachu i hnevu v čase skutku u poškodenej boli spôsobilé, vzhľadom na jej osobnostnú štruktúru a dispozície, ovplyvniť a skresliť jej vnímanie reality, tvorbu pamäťovej stopy a následné reprodukovanie prežitého, kedy mohla uviesť viac, ako reálne zažila, videla a počula.

Súd po vrátení veci odvolacím súdom rešpektoval v najširšej možnej miere zásadu bezprostrednosti a ústnosti hlavného pojednávania, keď realizoval opakované osobné výsluchy obžalovaného a svedkyne poškodenej v prítomnosti znalkyne psychologičky a osobné výsluchy tejto znalkyne k znaleckému posudku i k jeho doplneniu. Napriek tomu, s poukazom na vyššie uvedené odôvodnenie, sa súdu nepodarilo vykonaným dokazovaním odstrániť dôvodné pochybnosti o adresovaní nebezpečnej vyhrážky smrťou obžalovaným poškodenej v chodbe bytu, či už so zbraňou alebo bez zbrane v ruke obžalovaného. Aplikovaním pravidla in dubio pro reo, v pochybnostiach v prospech obžalovaného, súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby prokurátora z dôvodu podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku, pretože žalovaný skutok, ktorý sa síce stal, ale len v rozsahu preukázanom bez dôvodných pochybností, v tejto preukázanej časti nenapĺňa skutkovú podstatu žiadneho z trestných činov podľa osobitnej časti Trestného zákona.

Podľa § 2 odsek 3 Trestného zákona, ak Trestný zákon neustanovuje inak, ochranné opatrenie sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď sa o ochrannom opatrení rozhoduje. Súd preto podľa § 83 odsek 1 písmeno e/ Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024, v dôsledku oslobodzujúceho rozhodnutia a z dôvodu verejného záujmu, rozhodol o uložení ochranného opatrenia – zhabania troch doličných vecí zaistených pri obhliadke miesta činu s tým, že podľa § 83 odsek 2 Trestného zákona ich vlastníkom sa stáva štát.

Nárok na náhradu škody si svedkyňa poškodená v súlade s § 46 odsek 3 Trestného poriadku do skončenia vyšetrovania riadne a včas, čo do dôvodu a výšky, neuplatnila, preto o tomto nároku súd osobitným výrokom a postupom podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku nerozhodoval.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, dôvodov odvolania ako aj vyjadrenia obžalovaného k odvolaniu dospel k záveru, že okresný súd po tom, čo bol predchádzajúci rozsudok krajským súdom zrušený a bolo doplnené dokazovanie v intenciách pokynov krajského súdu vo veci vykonal všetky dôkazy v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku a tieto dôkazy aj náležitým spôsobom v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku vyhodnotil. Tu je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že v predmetnej veci bola založená obžaloba iba na výpovedi jeden priamej svedkyne, a to poškodenej J. G., ktorá bola viackrát, konkrétne 4 krát vysluchnutá, pričom podala aj trestné oznámenie. Jej výpovede boli radikálne menené a následne po veci vrátenej okresnému súdu bola opätovne vysluchnutá pred okresným súdom, kedy uviedla, že si už nevie spomenúť, či sa jej obžalovaný v byte vyhrážal, či mal v ruke nôž a keď bola na balkóne bytu, bola v afekte a vtedy kričala, že ju chcel zabiť. Následne pri

ďalšej výpovedi konkrétne uviedla, že obžalovaný v ruke nôž nemal a nevyhrážal sa jej. K výpovedi poškodenej je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že pôvodné trestné stíhanie bolo začaté aj pre prečin porušovania domovej slobody a prečin poškodzovania cudzej veci, kde poškodená súhlas na trestné stíhanie zobrala späť, pričom pri pôvodnej výpovedi uvádzala, že obžalovaný od bytu kľúče nemal a nábytok, ktorý bol v byte patril jej. Následne v zmenenej výpovedi uviedla, že ona dala kľúče od bytu obžalovanému a nábytok, ktorý v byte obžalovaný poškodil bol jeho, nakoľko on ho aj kúpil a predložila, resp. uviedla, že má o tom aj faktúry.

Na rozdiel od výpovede poškodenej obžalovaný počas celého prípravného konania ako aj konania pred súdom uvádzal, že bol v byte poškodenej s tým, že si chcel vyjasniť, prečo mu poškodila motorové vozidlo a kľúče hodila no kanalizácie a prečo volala jeho manželke, bol nahneváný, a preto zobral nôž a nábytok, ktorý kúpil poškodenej porezal, pričom orezávací nôž stratil, následne zobral nôž z kuchynskej linky a pokračoval v poškodzovaní nábytku, tento nôž potom hodil do dresu predmetnej linky. Po tom čo chytil poškodenú za ľavú ruku táto sa mu vytrhla, vyšla na balkón a tam kričala, že ju chce zabiť, pričom on v čase, keď poškodená z balkóna kričala, sedel pred bytovým domom, kde býva poškodená a pri ňom sedeli aj svedkovia G. D. a F. D..

K výpovedi poškodenej bola pribratá znalkyňa s odboru psychológie odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých a klinická psychológia sexuality PhDr. Ľubica Onderušová, ktorá vypracovala znalecký posudok a následne bola na hlavnom pojednávaní vysluchnutá a z výpovede, z ktorej vyplýva, že poškodená má správanie celkovo uvoľnené a racionálnu kontrolu nízku. Veľmi citlivo reaguje na reálne, ale aj predstavované prvky reality. Je priťahovaná vonkajšími podnetmi a má veľmi bohatú fantáziu. Prítomné sú znaky poukazujúce na vymýšľanie. Je často sklamaná, ale aj veľmi ľahko sa dá utešiť. Realitu vníma skreslene práve vplyvom veľkého emocionálneho prežívania. Pri posudzovaní jej výpovedí treba brať do úvahy veľký afektívny náboj. Čím viac je situácia emocionálne vypätejšia, tak tým menej racionálne ju bude opisovať. Ďalej znalkyňa uviedla, že nie je pravdepodobné, žeby mala poškodená strach zo správania partnera vzhľadom na reakciu partnera na poškodenie auta. Táto časť znaleckého posudku je podporená aj výpoveďami svedkov G. D. a F. D., ktorí vypovedali, že keď poškodená išla do bytu už vtedy jej povedali, že v byte je obžalovaný a poškodená vediac o tom, že volala manželke obžalovaného a poškodila mu auto aj napriek tomu do tohto bytu išla. K tomu čo uvádzala poškodená, že keď vyšla na balkón bytu a kričala, že obžalovaný ju chce zabiť, znalkyňa uviedla, že čas, kým bola na balkóne sa mohlo jednať o vystupňovanie afektov, najmä hnevu. K jej reakcii mohla prispieť reakcia obžalovaného na telefonát jeho manželke a poškodenie auta, ale i ohrozenie jej zdravia a života. Ďalej znalkyňa uviedla, že vplyv afektivity na výpovede poškodenej je veľký. Afektivita sa u nej v emocionálne vypätých situáciách dostáva do popredia, racionalita je v úzadí. Pri jej prvotných opisoch udalostí s veľkou pravdepodobnosťou zohrával úlohu najmä hnev na partnera a tiež anticipácia odvetvy za poškodenie majetku a telefonát manželke obžalovaného.

Z listinných dôkazov je zřejmé, že pri obhliadke miesta činu bol nájdený nôž v drese kuchynskej linky tak, ako to popisoval obžalovaný, pričom nie je pravdepodobné, ak by mal tento nôž použiť na zosilnenie hrozby poškodenej vzhľadom na reakciu poškodenej, ktorá sa hneď vytrhla a odišla na balkón, aby obžalovaný v tomto stave de ja mal tento kuchynský nôž odniesť do kuchyne do kuchynského dresu.

Pokiaľ prokurátor v odôvodnení odvolania poukázal na výpovede svedkov manželov D., a to G. D. a F. D., ktorí uvádzali, že poškodená bola na balkóne, kričala že ju chce zabiť, aby volali políciu. Toto nepoprel ani obžalovaný ani poškodená, je tu však potrebné uviesť, že svedkovia D. neboli priamymi svedkami konania obžalovaného a poškodenej v byte poškodenej a vo vzťahu k jej kriku, resp. k jej výkrikom z balkóna predmetného bytu bola vysluchnutá aj znalkyňa, ktorá v znaleckom posudku aj výpovedi na hlavnom pojednávaní popísala, že poškodená takto konala v afekte.

Za takéhoto dôkazného stavu potom aj krajský súd dospel k záveru, zhodne so záverom okresného súdu, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba na obžalovaného, nie je trestným činom. Je nepopierateľné, že obžalovaný v byte poškodenej bol, bola tam s ním aj poškodená, avšak radikálne sa menia výpovede poškodenej k tomu, čo sa v byte vlastne stalo, pričom je potrebné uviesť, že obžalovaný vo svojich výpovediach zotrúva na tej istej de jovej línii.

Správne preto podľa názoru krajského súdu rozhodol okresný súd, keď obžalovaného A. B. spod obžaloby okresného prokurátora podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom.

Podľa názoru krajského súdu však pochybil okresný súd, keď aj napriek tomu, že obžalovaného spod obžaloby oslobodil v zmysle § 83 ods.1, písm. e/ Tr. zákona v znení účinnom od 6.8.2024 z dôvodu verejného záujmu uložil ochranné opatrenie zhabanie vecí, a to:

- 1 ks kuchynský nôž o dĺžke čepele 13 cm 1/5 flex s emblémom v kruhu F. DICK, Made in Germany (vecná stopa č. 1 zaistená pri obhliadke miesta činu dňa 11.08.2020),
- 1 ks orezávací nôž sivo –červenej farby o veľkosti 18 cm s vysunutou časťou (vecná stopa č. 2 zaistená pri obhliadke miesta činu dňa 11.08.2020),
- 1 ks spray značky Dupli – color žltej farby (vecná stopa č. 3 zaistená pri obhliadke miesta činu dňa 11.08.2020)

príčom v zmysle § 83 ods. 2 Tr. zákona vyslovil, že vlastníkom zhabaných vecí sa stáva štát.

Tu je potrebné poukázať na ustanovenie § 31 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého ochranné opatrenie je ujmou na osobnej slobode alebo majetku odsúdeného alebo inej osoby, ktorú môže uložiť len súd podľa tohto zákona v záujme ochrany spoločnosti pred trestnými činmi alebo činmi inak trestnými.

Z rozsudku okresného súdu je zrejmé, že obžalovaný bol oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora, pretože skutok nie je trestným činom a nie je ani inak trestným. Je teda v rozpore so zákonom a vyššie citovaným ustanovením Trestného zákona, keď v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom, uložil okresný súd aj ochranné opatrenie. Vzhľadom na túto skutočnosť preto krajský súd zrušil v napadnutom uznesení v zmysle § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. poriadku, resp. v napadnutom rozsudku výrok, ktorým bolo obžalovanému uložené ochranné opatrenie – zhabanie vecí podľa § 83 ods. 1 písm. e/ Tr. zákona.

V tejto časti krajský súd vyhovel odvolaniu okresného prokurátora, a preto toto odvolanie nezamietal. Uznesenie bolo prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.